[καὶ ὄχι Νεαρὸς Εὔελπις ὡς ἐκ παραδρομῆς ἐτυπώθη εἰς τὸ 14ον φύλ.] μὲ Καστανὴν Γιαννιωτοπούλαν, Πριγκιπίσσαν τῶν Δολλαρίων, Τέλλον Ἄγραν.—τὸ Ναυτάκι τῆς Ἴου (0) μὲ Τέλλον Ἄγραν, Γενναῖο Εὐζωνάκι, Βύρωνα, Μάρτυρα τῆς Ἐλευθερίας, Καλλιτέχνην Φειδίαν.—τὸ Ἐθνικὸν Ὄνειρον (0) μὲ Πανελλήνιον Ἕνωσιν, Ματωμένο Ἡλιοβασίλεμα, Κυματίζουσαν Κυανόλευκον,.—ἡ Δαφνοστεφὴς Νίκη (0) μὲ Ἑλλάδα τοῦ Κωνσταντίνου, Αἴσθημα τῆς Πατρίδος. Δοξασμένην Γαλανόλευκην. —ὁ Καραμπογιᾶς (0) μὲ Ἑλλάδα τοῦ Κωνσταντίνου, Κυματίζουσαν Κυανόλευκον, Γενναιόψυχον Στρατηλάτην.—ὁ Εὐφυὴς Χῖος (0) μὲ Βαλκανικὴν Συμμαχίαν, Τέλλον Ἄγραν, καὶ Πτερωτὴν Νίκην.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Ἀπόλλωνα (ἂν λαμβάνῃς τὸ φύλλον ἀργότερ' ἀπὸ τοὺς ἄλλους, νὰ παραπονεθῇς εἰς τὸ ταχυδρομεῖον· διότι ὅλων τῶν συνδρομητῶν τὰ φύλλα παραδίδονται συγχρόνως· εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας·) Ἑλλάδα τοῦ Κωνσταντίνου (ὁ ὁδηγός ἐξηγεῖ πολὺ καλὰ τὰ τοῦ Ἀθρόου δραβείου· δὲν ἔχω τόπον νὰ σοῦ τὰ ἐξηγήσω ἐδῶ ἐκτενέστερα·) Κάστρον Καλαμῶν (καὶ ὁ ἀδελφός τοῦ συνδρομητοῦ εἰμπορεῖ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸ ξεσπάθωμα χωριστά·) Μεγάλην Ἑλλάδα (ἔλαβα φωτογραφίαν· ἔστειλα·) Ἄγρυπνον Φύλακα (ὁ κ. Π. σοῦ ἀπήντησεν ἰδιαιτέρως· ἐδιάβασα τὰ τῆς ἀνευρέσεως τοῦ θησαυροῦ· σὰν μυθιστόρημα ἔ;) Μανιατοπούλαν (εὐχαριστῶ διὰ τὸ νέον ξεσπάθωμα·) Σοφίαν Ν. Κ. (ἤθελα πολὺ νὰ σ' εὐχαριστήσω, ἀλλὰ χωρὶς ψευδώνυμον δὲν ἐπιτρέπεται· εἶνε ὅρος ἀπαράβατος· ὅλοι ὅσοι γράφουν εἰς τὴν Σελίδα Συνεργασίας ἔχουν, ὡς βλέπεις, τὸ ψευδώνυμόν των·) Ναυτοπούλαν (δὲν τοὺς ἀφίνεις! θέλουν νὰ κάνουν τὸν ἔξυπνο·) Εἰρ. Π. Δρακ. (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) Ἀνθισμένην Κερασιὰν (ἔστειλα·) Ἐκπορθητὴν τοῦ Μπιζανίου (εἰς πᾶσαν ἐποχὴν τοῦ ἔτους δύναται τις νὰ ἐγγραφῇ συνδρομητὴς λαμβάνων καὶ τὰ προεκδοθέντα φύλλα ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ἔτους·) Ἥρωα τῶν Βαλκανίων (ἔχει καλῶς) Ἡλιοβασίλεμα (ἔστειλα·) Πηλέα (αἱ λύσεις δεκταί·) Νοσταλγίαν (ἔστειλα· εἶδες πῶς περνᾷ ὁ πονοκέφαλος, ὅταν λαμβάνῃ κανεὶς τὸ φύλλον μου μὲ μίαν ἀπάντησιν δι' αὐτὸν εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν ;...) Λημνιοπούλαν (ἔστειλα· τὸ γραμματάκι σου χαριτωμένο·) Ἥρωα τοῦ 1913 (ἔλαβα εὐχαριστῶ·) Φρόσυλαν Κ. Τρ. (χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν· ἀλλὰ νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμον διὰ νὰ μοῦ γράφῃς, ἀφοῦ εἶσαι τόσον ἐνθουσιασμένη·) Ναυτάκι τῆς Λήμνου (ἔστειλα· χαιρετίσματα στὸν ἀδελφό σου καὶ περιμένω· ναί, τἀποτελέσματα τῶν Λ. Λέξεων θὰ δημοσιευθοῦν γρήγορα·) Πανελλήνιον Πόθον (ἔστειλα, εὐχαριστῶ· τί νὰ σοῦ κάμω! ὁ κλῆρος ἀκούει ;) Δαφνοστεφῆ Στρατηλάτην (πρέπει νὰ δηλώσῃς εἰς τὸ ἐκεῖ ταχυδρομεῖον τὴν διεύθυνσίν σου, διότι μοῦ ἐπιστρέφει τὰ φύλλα σου ὡς ἀγνώστου·) Ξενοκρατουμένην Κύπρον (ἔστειλα 22ον τόμον· τὸ λάθος τῆς Ἀσκήσεως διωρθώθη·) Κυπρίαν Δεσμώτιδα (ἔστειλα·) Λάμποντα Ἀστέρα (ὀνόματα δὲν λέγω· θέλεις ἐσὺ νὰ μ' ἐρωτήσῃ κανεὶς ποῖος εἶνε ὁ Λάμπων Ἀστὴρ καὶ νὰ τὸ πῶ;...) Πολύμητιν Ὀδυσσέα (ἔστειλα·) Μὴ μὲ Λησμόνει (ἄχ αὐτὴ ἡ τεμπελιά! προσπάθησε λοιπὸν νὰ τὴν ἀποτινάξῃς·) Κῦμα τοῦ Ἰονίου (θὰ σοῦ στέλλω δύο· εὐχαριστῶ·) Φιλόκαλον Ἑλληνίδα (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα·) Ἑλληνικὴν Καρδίαν (σὺ πρέπει νὰ τὴν εἰδοποιήσῃς·) Ρουμελιωτάκι (συμβαίνει κἀμμιὰ φορά, ἀπὸ ἔλλειψιν χώρου·) Εὐζωνάκι (ἔστειλα διὰ τοὺς τρεῖς νέους κ' εὐχαριστῶ·) Ἥρωα τοῦ Σουλίου (ἔστειλα·) Ἀήττητον Εὔζωνον (διὰ ταχυδρ. ἐπιταγῆς νὰ στέλλῃς τὰ χρήματα, διὰ νὰ μὴ χάνωνται ποτέ·) Εὐφυᾶ Χῖον κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 10ην Μαρτίου, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 148ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Δεκεμβρίου—Μαρτίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 10ης Μαΐου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ.

173. Λεξίγριφος

Πηδᾷ,—λέγει,—τὸ πρῶτόν μου,
Τὸ ἄλλο μου εἶνε λεῖον·
Χωρὶς ἐμέ, ἀδύνατον
Νὰ ταξειδεύσῃ πλοῖον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πριγκιπίσσης τῶν Δολλαρίων

174. Συλλαβόγριφος

Ἀρχαία γυνή, ἥτις εἰς θύελλαν παθῶν
Κατέστη αὐτουργὸς ἀγρίου δράματος,
Ἐπαναζῇ διὰ δύο φθόγγων μουσικῶν
Συνηνωμένων μεθ' ἑνὸς ἀκόμη γράμματος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαγευμένου Ρόδου

175. Ἀναγραμματισμὸς

Προϊὸν φυτοῦ ἢ δένδρου
Ἂν τὸ ἀναγραμματίσῃς,
Ἕνα ζῶον ἐκ τῶν ἀγρίων
Στὴ στιγμὴ θὰ συναντήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πεταχτῆς Νεραϊδούλας

176. Κεκρυμμένον καὶ Ἀντεστραμένον Κυβόλεξον

1. — Τὸ κακὸν στόμα δαγκάνει.
2. — Τὰ Μέδοντος βουλεύματα σεβαστά.
3. — Ἡ κινίνη μᾶς προφυλάττει ἀπὸ τοὺς πυρετούς.
4. — Ἐς ἀναμάρτητος, ὁ Θεός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλπιδοφόρου Κυανολεύκου

177—179. Συμπλήρωσις φράσεων.

1.) Ὅπου — πολλοὶ — ἀργεῖ — ξημερώσῃ.
2.) Διπλοῦν — οἱ — γράμματά.
3.) — ματαιοτήτων — πάντα —.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γενναιοψύχου Στρατηλάτου

180—185. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις.

Θήρα, Χάρος. Ἄρτα, δάς, δόλος, κόρος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ροδοδάφνης

186. Λεξιθηρία

Νὰ εὑρεθῇ λέξις, οὐσιαστικὸν θηλυκόν, μὲ 7 γράμματα, ἐξ ὧν τὰ 5 νὰ εἶνε σύμφωνα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πηλέως

187. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων

Νὰ εὑρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τἀρχικά των νὰ ποτελοῦν πτηνόν:

μακράν, στεγνός, δύσκολον, μῖσος, χαρά, ἀδύνατος, λαμβάνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρικυμίας

188. Φωνηεντόλιπον

* - π - ρμ - * - π - ρμ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δοξασμένου Ρήνου.

189. Γρῖφος

Μῦς ἤτοι ν' υἱοὶ σύν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὡραίας Ρόδου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 52

542. Κροῖσος (Κρής, σός,)—543. Φακὸς (φᾶ, Κῶς.)—544. Σούδα - Σουδάν.—545—548. 1. Κρόνος (ΣΟΝ ΟΡΚον ..) 2. Αἴολος (ἡμεισ ΟΛΟΙ Ἀνήκομεν...) 3. Ἄρτεμις (εἰκοΣΙ ΜΕΤΡΑ.) 4. Ἑστία (κΑΙ ΤΣΕχοι.) —549. ΠΥΡΑΜΙΣ (Πέρας, Ὕψος, Ρίζα, Ἀδυναμία, Μέρος, Ἴσος, Σῶμα.)—550. Ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον.—551. Ἡ καλὴ ἡμέρα φαίνεται ἀπὸ τὸ πρωΐ. (Οἱ καλοὶ - η μὲ ραφενετ - ε ἀπὸ τὸ - πρὸ ι.)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 4—10 Μαρτίου

ΑΘΗΝΩΝ: Σπ. Λ. Μάμος, Γ. Α. Δεληγιάννης, Γ. Ε. Κουλουμβάκης, Θεοδώρα Καραβέλλου, Δημ. Κύρου, Ἀλμπων Ἀστήρ, Μαρ. Κοσμετάτος, Ἰωάννα Σ. Κοσμετάτου, Ἐπ. Μ. Σακελλαρόπουλος, Νίκος Γ. Κρητικός, Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδών, Γ. Χ. Πουλάκος, Ἰωάννα Χ. Πουλάκου, Πᾶνος Α. Παναγός, Κωνστ. Π. Μπάρδης, Ρουμελιωτάκι, Ἀλ. Π. Γιάνναρος, Ἀσπασία Ἀ. Πυλαρινοῦ, Στ. Π. Φρυγανᾶς, Λευκὴ Περιστερά, Μέλλων Ναύσχος, Ἀ ἀσιγκα Π. Ρογκοπούλου, Γιαν. Σ.Χαραμῆς, Ἀθανασία Ράλλη, Πόθος τοῦ Κωνσταντίνου, Σκλαβωμένος Ἕλλην, Ἰω. Ν. Πλατσῆς, Φ. Ἰ. Πανταζῆς, Α. Σ. Λιάρος, Ἀλκιδαλία, Γ. Χ. Παππαδόπουλος Ἰφ. Χατζημμανουήλ, Π. Χ. Μπενάρδος, Ι. Βραχιώτης, Μαρία Γεώργα, Μικρὸς Ζωγράφος, Ἀρ. Ν. Παναγιωτόπουλος, Ἀγ. Α. Βραχιώτης.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Ἥρως τοῦ Σουλίου.

ΒΟΛΟΥ: Ἐνθουσιώδης Ἕλλην, Δημ. Θεοδωρίδης, Ἀννοῦλα Στ. Σπανουδάκη, Ἰσαὰκ Σ. Λεβῆς, Ἀρχίνης Κ. Λυκιαρδοπούλου.

ΒΕΛΚΑΣ: Λημνιοπούλα.

ΓΥΘΕΙΟΥ: Ἀπ. Δασκαλάκη, Στ. Οἰκονομάκος.

ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ: Χ. Ν. Δάρας.

ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Ἰω. Λ. Μερκάτης.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Π. Σ. Μπενηψάλτης, Χρυσαλλίς, Ἄννα Σαχίνη.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Λέων Ἐμμ. Λευΐ, Ἰωσὴφ Χ. Λευΐ, Ἰακὼβ Χ. Ἀλκαλαί.

ΚΑΡΔΙΤΣΗΣ: Φροσούλα Κ. Τριαντάκη.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Σοφὸς τοῦ Μέλλοντος, Μαρία Κ. Καμβύσα.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Δαφνοστεφὴς Βασιλεύς.

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ: Ἔνδοξο Μεσολογγιτάκι.

ΠΑΤΡΩΝ: Σπ. Δ. Κουτσουπίδης, Πατριὸ Ναυτόπουλο, Γ. Γ. Μαρκέτος, Ἕνας χωρὶς ὄνομα γραφήν, Γεώργ. Κ. Σταικᾶς, Γερ. Δ. Γιανναπόπουλος, Χρηστίνα Σ. Αὐγερινοο.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἀθ. Β. Σπανός, Μαρίνα Κ. Βογιώτα, Βασ. Δημ. Μάλτας. Διον. Α. Λοβέρδος, Θεοφ. Ι. Χαλκωματᾶς.

ΠΥΡΓΟΥ: Χρ. Κουρόπουλος.

ΣΥΡΟΥ: Ἀντ. Ν. Κοτζιᾶς, Μαρία Ν. Κοτζιᾶ, Νικ. Ι. Βάτης, Στυλ. Μ. Δημητρακάκης.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Κ. Δ. Παπαλαξίου.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Νικ. Α. Σακελλαριάδης, Δημ. Δ. Μεταξᾶς, Νίκ. Α. Βλάχος, Β. Ζ. Πουλόπουλος, Σπ. Ἀθ. Σταυροπλῆς, Φιλ. Γ. Διαμαντόπουλος, Ναπ. Ι. Βασιλόπουλος, Νικ. Ι. Χριστόπουλος, Γεώρ. Χ. Ἀντωνόπουλος, Παναγ. Τζαβέλλας, Ἰω. Γ. Τράκας, Ι. Χρ. Παπασαράντου.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ἄνδρ. Β. Κόκκας.

ΧΙΟΥ: Αἰκατερίνη Δένδη, Νικ. Μαρτάκης, Θεμ. Σαρίκας, Γαλανὴ Χιωτοπούλα, Δημ. Γ. Καναβούτσης, Σταμ. Ι. Θελοῦδης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τρεῖς: Π. Χ. ΜΠΕΝΑΡΔΟΣ ἐν Ἀθήναις, ΦΡΟΣΟΥΛΑ Κ. ΤΡΙΑΝΤΑΚΗ ἐν Καρδίτσῃ, καὶ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ι. ΧΡΙΣΤΟΦΙΛΟΣ ἐν Τριπόλει, οἱ ὁποῖοι καὶ ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου.

ΦΥΛΛΑ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Οἱ ἔχοντες ἐλλιπῆ τὸν τόμον τοῦ 1914 ἕνεκεν ἀπωλείας ἢ καταστροφῆς φύλλων, καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ τὸν συμπληρώσουν, παρακαλοῦνται νὰ ζητήσουν τὸ ταχύτερον τὰ φυλλάδια, τὰ ὁποῖα τοῖς λείπουν, ἀποστέλλοντες μαζὶ καὶ τὸ ἀντίτιμον (πρὸς 20 λεπτὰ τὸ φύλλον). Διότι μετὰ τὸν καταρτισμὸν τῶν τόμων τοῦ 1914, ὀλίγα χωριστὰ φυλλάδια θὰ περισσεύσουν, καὶ παθανὸν ἀργότερα νὰ μὴν ἔχωμεν.

Τύποις Καταστημάτων «ΝΕΟΥ ΑΣΤΕΩΣ» Κοραῆ 4, Ἀθῆναι.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία . . .	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . . .	» 4,50	Ἑξάμηνος . . .	» 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2.50	Τρίμηνος . . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ.10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος *Ἐν Ἀθήναις, 21 Μαρτίου 1915* *Ἔτος 37ον.—Ἀριθ. 16*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Λ'. (Συνέχεια)

Καὶ ὅμως κανεὶς δὲν τὸν ἐπρόσεχε, κανεὶς δὲν ἐφαίνετο ἐκπληττόμενος διὰ τὴν ἐξοχικήν του ἐνδυμασίαν. Ἄλλως τε ἱκανοποιήθη, διασταυρωθεὶς ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου μὲ ὅμιλον ἀπὸ πέντε—ἓξ νέους, οἱ ὁποῖοι ἐφορροῦσαν πλατύγυρα καστόρινα καπέλλα καὶ μπόττες ψηλές, καθὼς αὐτός. Δὲν ἦτο λοιπὸν μόνος εἰς τὸ εἶδός του...

Εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην, τὰ πάντα συμφύρονται. Ὁ πολιτισμός, ἡ πολυτέλεια, γειτνιάζουν μὲ τὴν ἀθλιότητα καὶ τὴν βαρβαρότητα. Μία ὡραία κυρία ντεκολτέ, μὲ τοὺς ὤμους σκεπασμένους μὲ πολύτιμον ἐπανωφόρι τοῦ Παρισιοῦ, ἐγγίζει, κατερχομένη ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητόν της, διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ θέατρον, ἕνα ἐργάτην τοῦ κάμπο—τῆς ἐξοχῆς, — ἡλιοκαῆ καὶ ἡμιάγριον.

Πλησίον ἑνὸς μεγάρου νεοκτίστου, κομψοῦ, μεγαλοπρεποῦς, ὑπάρχει ἕνα πολυόροφον μὲ χαγιάτι, ὅπου ἄνθρωποι μὲ τὰ μανικοπουκάμισα, τραγουδοῦν ταγκό, συνοδευόμενοι ἀπὸ μανδολίνον. Λεπτὸς παρατηρητὴς μαντεύει γρήγορα, ὅτι μεθ' ὅλην τὴν ἐπιθυμίαν ποῦ ἔχουν νὰ φαίνωνται πολιτισμένοι, οἱ ἀστοὶ ἐκεῖνοι εἶνε υἱοὶ χωρικῶν γκώσων, οἱ ὁποῖοι ἐμεγάλωσαν εἰς τὴν καλύβην. Ὁ Ραοὺλ ὅμως, πολὺ νέος, πολὺ ἄπειρος τοῦ κόσμου, δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ διακρίνῃ αὐτὰς τὰς ἀντιθέσεις, δὲν ἔβλεπε παρὰ τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ δι' αὐτὸ ἠσθάνετο κάποιαν στενοχωρίαν περιπατῶν μὲ τὴς κίτρινες μπόττες του καὶ τὴν πολεμικήν του ζώνην εἰς τοὺς ἠλεκτροφωτίστους ἐκείνους δρόμους, ὅπου ἐκυκλοφόρουν ἀκαταπαύστως τράμ, αὐτοκίνητα καὶ πολυτελῆ ἁμάξια.

«Τοὺς ἀστυφύλακας ποῦ τὸν ἐκύτταζαν ὑπόπτως...»
(Σελ. 126, στ. α'.)

Ἐπιθυμῶν ἐν τούτοις νὰ διασκεδάσῃ, ἀπεφάσισε νὰ εἰσέλθῃ εἰς ἕνα κινηματογράφον, τοῦ ὁποίου τὸν εἴλκυσαν αἱ πελώριαι χρωματισταὶ ρεκλάμαι, παριστῶσαι σκηνὰς κλοπῶν καὶ φόνων. Μόνον ποῦ τὸν ἐστενοχωροῦσαν αἱ βαλίζαι του. Εὐτυχῶς, μόλις παρουσιάσθη εἰς τὴν εἴσοδον, ἕνας ὑπάλληλος μὲ στολὴν τοῦ τὰς ἔπῆρε καὶ τῷ ἔδειξε μὲ τὸ δάκτυλον, ὅτι θὰ τὰς ἔβαζεν εἰς τὸ βεστιάριον, ὅπου θὰ τὰς εὕρισκε κατόπιν. Εὐχαριστημένος ἀπ' αὐτὸ τὸ ξεφόρτωμα, ὁ Ραοὺλ εἰσῆλθεν εἰς τὴν σκοτεινὴν αἴθουσαν, ὅπου διεσκέδασε πολὺ μὲ τὰς σκηνὰς καὶ τὰς περιπετείας, αἱ ὁποῖαι ἐξειλίχθησαν ἐπὶ τῆς λευκῆς ὀθόνης.

Ὅταν ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν κινηματογράφον, ἀφοῦ ἐφορτώθη πάλιν τὰ πράγματά του, ἦτο σχεδὸν μεσάνυκτα. Τότε ἐσκέφθη, ὅτι ἔπρεπε νὰ εὕρῃ στέγην, διὰ νὰ περάσῃ τὴν νύκτα. Ἀλλ' ἦτο ἥσυχος ὡς πρὸς τοῦτο, διότι κατὰ τὴν περιπλάνησίν του εἰς τοὺς δρόμους, εἶχεν ἰδῇ πολυάριθμα ξενοδοχεῖα.

«Εἰς κάθε θύραν εἶνε ἐκτεθειμέναι μεγάλαι πινακίδες...» (Σελ. 119 στ. α'.)

«Καὶ ὅταν ἔχῃ κανεὶς λεπτά, ἐσυλλογίζετο ψαύων τὴν ζώνην του, εἶνε δεκτὸς παντοῦ!».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΣ «ΛΑ ΝΑΤΣΙΟΝ»

Οἱ Μουκάκοι

Μεθ' ὅλην τὴν φαινομενικήν του γαλήνην, ὁ μικρὸς ἀπὸ μέσα του ἦτο ἀνήσυχος. Κατὰ τὸ ταξεῖδι, εἶχεν ἀκούσῃ πολλάκις νὰ ὁμιλοῦν διὰ τὴν ἀκρίβειαν τῆς ζωῆς εἰς τὸ Βουένος-Αὔρες καὶ διηρωτᾶτο, ἐὰν ἡ περιουσία του ἦτο ἀρκετή, διὰ νὰ καταλύσῃ εἰς κανὲν ἀπὸ τὰ πολυτελῆ ξενοδοχεῖα τῶν κεντρικῶν ἐκείνων δρόμων.

Διστάζων οὕτως, ἐξηκολούθησε τὴν περιπλάνησίν του, διὰ νὰ εὕρῃ κανὲν μικρότερον.

Μετὰ περιπλάνησιν μιᾶς ὥρας, ἀναποφάσιστος ἀκόμη καὶ ἀμηχανῶν, ἀπεφάσισε νὰ ζητήσῃ ἀπὸ κανένα πληροφορίας. Ἀλλὰ πῶς; Δὲν ὡμιλοῦσεν οὔτε λέξιν ἱσπανικὰ καὶ κατηρᾶτο τὴν ἀπρονοησίαν τῶν γεροντοκορῶν τῆς ὁδοῦ Σαὶντ-Αἰνιάν, αἱ ὁποῖαι τὸν ἔβαλαν εἰς συμβολαιογραφεῖον, ἀντὶ νὰ τὸν στείλουν σὲ κανένα σχολεῖον νὰ μάθῃ γλῶσσας.

Δὲν ἐτόλμοῦσε νὰ σταματήσῃ κανένα διαβάτην κ' ἐδίσταζεν ἐπίσης νὰ ποταθῇ εἰς τοὺς ἀστυφύλακας ποῦ ἐφορροῦσαν κράνη μ' αἰχμὴν κ' ἐκύτταζον ὑπόπτως τὸ παιδὶ αὐτὸ μὲ τὴς βαλίζες, τὸ ὁποῖον ἐγύριζε τέτοιαν ὥραν εἰς τοὺς δρόμους, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ, προφανῶς, ποῦ πηγαίνει.

Μετ' ὀλίγον ἔφθασεν ἐνώπιον ἐπιμήκους κτιρίου, τὸ ὁποῖον ἤνοιγεν ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου μίαν μεγάλην φωταγωγημένην στοάν, ἀντηχοῦσαν ἀπὸ θόρυβον διαβολικόν. Ἐκύτταξε τότε καὶ εἶδεν, ὅτι εἰς τὴν στοὰν αὐτὴν ἦσαν ἕνα πλῆθος παιδιά, ἀπὸ ἓξ ἕως δεκαοκτὼ ἐτῶν, τὰ ὁποῖα ἔτρεχαν, ἐφώναζαν, ἐτραγωδοῦσαν, ἔπαιζαν, ἐμάλωναν, ἔτρωγαν ἢ ἐκοιμῶντο.

Ἦσαν τῳόντι καὶ παιδιὰ ἐξηπλωμένα χάμω καὶ κοιμώμενα μακαρίως εἰς τὴν πολυθόρυβον ἐκείνην στοάν, τὴν ὁποίαν ἐφύλαττον δύο φρουροί, περιπολοῦντες ἔξω ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου.

Ὁ Ραοὺλ, ἐνθαρρυνθεὶς ἀπὸ τὴν θέαν τοῦ πλήθους ἐκείνων τῶν παιδιῶν, εἰσῆλθεν ἀδιστάκτως εἰς τὴν στοὰν καὶ ἀποταθεὶς γαλλιστὶ πρὸς ἓν ἐξ αὐτῶν, τὸ ἠρώτησε ποῦ ἠμποροῦσε νὰ εὕρῃ ἐν μικρὸν ξενοδοχεῖον, ὄχι καὶ πολὺ ἀκριβόν, διὰ νὰ διανυκτερεύσῃ.

Ὁ μικρὸς μάγκας, ρακένδυτος καὶ σχεδὸν ἡμίγυμνος μουκάκος, ὅπως λέγονται τὰ παιδιὰ αὐτὰ εἰς τὴν Ἀργεντινήν, δὲν ἐνόησεν οὔτε λέξιν ἀπὸ τὴν ὁμιλίαν τοῦ μικροῦ Γάλλου. Ἐσφύριξεν ὅμως καὶ ἀμέσως προσέτρεξαν οἱ σύντροφοί του. Ἦσαν σὰν μύγες ποῦ πίπτουν ἐπάνω εἰς ἕνα κομμάτι ζάχαρι. Οὐρλιάζοντες, σφυρίζοντες, βήχοντες, ἀπετέλεσαν εἰς ὀλίγα λεπτὰ πέριξ τοῦ Ραοὺλ κύκλον ἀπειλητικόν. Οἱ κοιμώμενοι ἐξύπνησαν καὶ προσέτρεχαν καὶ αὐτοί, χασμώμενοι καὶ προσπαθοῦντες νὰ σηκώσουν καὶ νὰ στερεώσουν τὰ κουρελιασμένα παντελόνια των. Ἐφώναζαν ὅλοι μὲ ὀξεῖαν φωνὴν ποῦ ἐσπάραζε τ' αὐτιά, καὶ δείχνοντες τὸν Ραοὺλ, ἐρωτοῦσαν: «Τί γυρεύει ἐδῶ αὐτὸς ὁ ξένος, ὁ μικρὸς γαρίγκος; Τί ἦλθε νὰ κάμῃ;»

Ἐν τούτοις, μέσα εἰς ὅλον αὐτὸν τὸν θόρυβον, ὁ Ραοὺλ διέκρινεν ἕνα ὄνομα, ποῦ κάθε τόσον ἐπανήρχετο εἰς τὰ στόματα τῶν παιδιῶν:

— Πάολι! Πάολι!

Τέλος ὁ κύκλος ἠνοίχθη, διὰ νὰ περάσῃ ἕνα παιδὶ δώδεκα ὡς δεκατριῶν ἐτῶν, τοῦ ὁποίου τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια ἔλαμπαν εἰς ἕνα πρόσωπον ὠχρὸν καὶ ἄπλυτον. Τὸν πριεκύκλωσαν ἀμέσως καὶ ἤρχισαν νὰ φωνάζουν ὅλοι μαζί, δείχνοντες τὸν Ραοὺλ μὲ τὸ δάκτυλον. Ἐπιτέλους ὁ Πάολι ἐνόησε τί τοῦ ἐζητοῦσαν κ' ἐπροχώρησε πρὸς τὸν Ραοὺλ.

Ὁ μικρὸς αὐτός, τὸν ὁποῖον ἐφώναζαν ὅλοι, ἦτο Ἰταλός, τοῦ ὁποίου οἱ γονεῖς, πρὶν ἔλθουν εἰς τὴν Ἀργεντίνην, εἶχον μείνῃ εἰς τὴν Νίκαιαν. Ὡμίλοῦσε λοιπὸν ὀλίγον τὰ γαλλικά.

— Τί θέλεις; ἠρώτησε τὸν Ραοὺλ.

Ὁ μικρὸς Γάλλος, εὐτυχὴς ποῦ εὗρισκε τέλος ἄνθρωπον ὁμιλοῦντα τὴν γλῶσσάν του — ἔστω καὶ μὲ τὴν ἀθλίαν προφορὰν τοῦ Πάολι, — ἔσπευσε νὰποκριθῇ.

— Ἤθελα νὰ μάθω ποῦ μπορῶ νὰ εὕρω ξενοδοχεῖο, ὄχι πολὺ ἀκριβό, γιὰ νὰ κοιμηθῶ ἀπόψε.

— Πότε ἦλθες ἐδῶ;

— Σήμερα τὸ πρωΐ.

— Καὶ οἱ γονεῖς σου;

— Δὲν ἔχω.

— Ὥστε εἶσαι μόνος σὰν Βουένος-Ἄϋρες;

— Ὁλομόναχος.

«Ὁ Ραοὺλ ἠσθάνθη νὰ τοῦ ἁρπάζουν τὸ κασκέττο...» (Σελ. 127, στ. α'.)

Ἡ ἀνάκρισις διεκόπη, διότι ὁ Πάολι, ἐρωτώμενος ἐπιμόνως ἀπὸ ὅλους του τοὺς συντρόφους, ποῦ ἦσαν περίεργοι νὰ μάθουν τί ἤθελεν ὁ νέηλυς μὲ τὴς κίτρινες μπότες, ἠναγκάσθη νὰ τοῖς μεταφράσῃ τὰς πρώτας του ἀπαντήσεις.

Ἅμα ἐξετέλεσεν αὐτὸ τὸ καθῆκον, ὁ μικρὸς διερμηνεὺς ἐστράφη πάλιν πρὸς τὸν Ραοὺλ.

— Θέλεις νὰ πᾷς σὲ ξενοδοχεῖο, τῷ εἶπε μὲ σοβαρότητα, ἀλλὰ χρειάζονται λεπτὰ γι' αὐτό.

— Λεπτὰ ἔχω... πολλὰ μάλιστα! ἀπεκρίθη ὁ ἀνεψιὸς τῶν δεσποινίδων τῆς ὁδοῦ Σαϊντ-Αἰνιάν, κτυπῶν μὲ καμάρι τὴν ὡραίαν του ζώνην.

Τὰ παιδιὰ δὲν ἐνόησαν τὰ λόγια τοῦ Ραοὺλ, ἀπὸ τὸ κίνημά του ὅμως ἐμάντευσαν τί εἶπε καὶ ἀντήλλαξαν βλέμματα θαυμασμοῦ. Πολλὰ μάλιστα ἐπλησίασαν διὰ νὰ ἰδοῦν καλλίτερα τὴν ὡραίαν ἐκείνην ζώνην. Ὁ Ραοὺλ τὰ ἄφησε μὲ συγκατάβασιν καὶ κατόπιν ἠρώτησε καὶ αὐτὸς τὸν Πάολι:

— Ποῦ εἶμαι καὶ τί κάνουν ὅλ' αὐτὰ τὰ μικρὰ παιδιά, τέτοια ὥρα στὸ δρόμο; Δὲν ἔχουν σπίτια νὰ πᾶνε νὰ κοιμηθοῦν;

Ὁ Πάολι ἤρχισε νὰ γελᾷ καὶ συγκατετέθη νὰ δώσῃ μερικὰς ἐξηγήσεις.

— Φίλε μου, εἶπε, ἐδῶ εἶνε τὰ καταστήματα μιᾶς ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας ἐφημερίδας τοῦ Βουένος Ἄϋρες, ποῦ λέγεται «Λὰ Νατσιὸν» (τὸ Ἔθνος), καὶ ὅλα τὰ παιδιὰ ποῦ βλέπεις εἶνε ἐφημεριδοπῶλαι καὶ περιμένουν νὰ τυπωθῇ τὸ φύλλο, στὴς τέσσερις τὸ πρωΐ, γιὰ νὰ τὸ πάρουν καὶ νὰ τὸ πουλήσουν 'ς ὅλη τὴν πόλι.

— Ἄ, ἀ! ἔκαμεν ὁ Ραοὺλ· καὶ τί κερδίζει ἐδῶ ἕνας ἐφημεριδοπώλης;

— Τέσσερα ὡς πέντε πιάστρα τὴν ἡμέρα... δηλαδὴ, ἐπάνω-κάτω, δέκα φράγκα.

Ὁ μικρὸς Γάλλος ἔκαμε κίνημα ἐκπλήξεως.

— Δέκα φράγκα τὴν ἡμέρα! ἐφώναξεν. Ἀπίστευτο! Ἐγώ, στὴ Γαλλία, στοῦ κυρίου Δυφούρ, δὲν θὰ κέρδιζα τόσα, οὔτε ὅταν θὰ ἤμουν εἴκοσι χρονῶν.

Ἡ συνομιλία δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ, διότι τὰ παιδιὰ ἤρχισαν νανυπομονοῦν, νὰ φωνάζουν καὶ νὰ σπρώχνωνται. Ἄλλα ἐκυνηγοῦντο τρέχοντα εἰς τὴν στοὰν καὶ εἰς τὸ πεζοδρόμιον, ἄλλα ἐμάλωναν εἰς μίαν γωνίαν καὶ ἄλλα ἐπεδίδοντο εἰς τὴν προσφιλῆ των διασκέδασιν, ἡ ὁποία συνίστατο εἰς τὸ νὰ σωρεύουν παλαιὰς ἐφημερίδας εἰς τὰ σιδηρᾶ κιβώτια τῶν σκουπιδιῶν, τὰ τοποθετημένα κατὰ μῆκος τῶν πεζοδρομίων, καὶ κατόπιν νὰ τοὺς βάζουν φωτιάν.

Ἀμέσως, πρὸς μεγάλην των εὐχαρίστησιν, οἱ ἀστυφύλακες προσέτρεχον διὰ νὰ τὰς σβύσουν κ' ἐφοβέριζαν τὰ παιδιά, χωρὶς νὰ τολμοῦν νὰ τὰ ἐγγίσουν, διότι ἂν ἔκαμναν πῶς θὰ ὁδηγήσουν κανένα εἰς τὴν ἀστυνομίαν, εὐθὺς τὰ ἄλλα διωργάνωναν μίαν ἀπὸ τὰς θορυβώδεις ἐκείνας διαδηλώσεις, τὰς ὁποίας ἐσυλλογίζοντο πολὺ οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς ἐξουσίας.

Καὶ αὐτοὶ ἄλλως τε, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος εἰς τὸ Βουένος-Ἄϋρες, ἔχουν κάποιαν ἀδυναμίαν διὰ τοὺς μικροὺς μουκάκους. Εἶνε ἀπαραδίαστοι, ἐξ αἰτίας τῆς ὑποστηρίξεως τῶν ἐφημερίδων, αἱ ὁποῖαι τοὺς χρειάζονται διὰ νὰ τὰς πωλοῦν. Τὰ παιδιὰ γνωρίζουν τὴν δύναμίν των καὶ τὴν καταχρῶνται. Αἱ συνοικίαι Σαϊν-Μαρτὶν καὶ Κορριέντες ἀναστατώνονται ἀπὸ αὐτὰ δύο-τρεῖς ὥρας τὴν ἡμέραν. Οἱ

κάτοικοι προτιμοῦν πολλάκις νὰ κάμουν ὁλόκληρον γῦρον, διὰ νὰ μὴ περάσουν ἀπὸ τοὺς δρόμους, τοὺς ὁποίους κατέχουν ταῦθάδη αὐτὰ παιδιά.

Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ παρουσία τοῦ μικροῦ ξένου μὲ τὴς κίτρινες μπότες, ἐξηρέθισεν ἀκόμη περισσότερον τοὺς ταραχοποιούς, καὶ ἀφοῦ ἱκανοποιήθη ἡ περιέργειά των, ἤρχισαν ἀγριώτερον τοὺς συνήθεις των ἄθλους.

Ἔξαφνα, ὁ Ραοὺλ ἠσθάνθη νὰ τοῦ ἁρπάζουν ἀπὸ πίσω τὸ κασκέττον. Ἐγύρισεν ἀμέσως, ἀλλὰ τὸ κασκέττον ἐταξείδευεν ἤδη, ἐπετοῦσεν ἀπὸ χέρι εἰς χέρι μακράν. Μόλις ὑπέστη τὴν πρώτην αὐτὴν ἐπίθεσιν, ἠκούσθησαν φοβεραὶ κραυγαί, ἀνακατωμέναι μὲ σφυρίγματα καὶ ἕνας ὅμιλος παιδιῶν, ποῦ ἔτρεχαν 'σὰν τρελλά, ἔσπρωξαν τὸν Ραοὺλ καὶ τὸν παρέσυραν μαζί των.

Ἀνησυχήσας, φοβηθείς, ὁ μικρὸς Γάλλος προσεπάθησε νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν στοάν, ἀλλὰ τὰ παιδιὰ τοῦ ἔφραξαν τὸν δρόμον καὶ τὸν ἠνάγκασαν νὰ ὀπισθοχωρήσῃ μὲ σπρωξιές.

Ἠθέλησε τότε νὰγριεύσῃ, νὰ ἐπιτεθῇ· ἀλλὰ κατὰ τίνος; Τὰ κατηραμένα ἐκεῖνα μαγκόπαιδα ἐνήργουν ἡνωμένα εἰς ὄγκον συμπαγῆ, μὲ ἀκρίβειαν κινήσεων, μαρτυροῦσαν, ὅτι ἦσαν συνειθισμένα εἰς τοιαύτας ἐπιθέσεις. Κάθε φορὰν ποῦ ὁ Ραοὺλ ὡρμοῦσεν ἐναντίον ἑνός, αὐτὸς ἐχώνετο μέσα εἰς τὸν σωρὸν καὶ ὁ μικρὸς Γάλλος εὑρίσκετο ἐνώπιον μικρῶν σωμάτων συμπεπλεγμένων καὶ κεφαλῶν, αἱ ὁποῖαι οὐρλιάζαν κ' ἐμόρφαζαν...

Καὶ τὰ σπρωξίματα ἐξηκολούθουν, ἐκσφενδονίζοντα τὸν δυστυχῆ μας φίλον ἀπὸ τὸν ἕνα τοῖχον εἰς τὸν ἄλλον μὲ τέτοιαν δύναμιν, ὥστε ἐπιτέλους ἔπεσε κάτω. Παράφορος ἀπὸ θυμόν, ὁ Ραοὺλ ἐσηκώθη, ἀποφασισμένος νἁρπάξῃ ἕνα, ὁποιονδήποτε, καὶ νὰ τοῦ δώσῃ νὰ καταλάβῃ, ἀλλὰ εἰς μάτην ἠγωνίσθη. Τὰ διαβολόπαιδα ἐξηφανίζοντο ἀπ' ἐμπρός του ὡς διὰ μαγείας.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΑΛΕΠΟΥ ΚΑΙ ΛΕΟΝΤΑΡΙ

Λέει ἡ ἀλεποῦ σ' ἕνα λιοντάρι
Μὲ καύχημά της καὶ καμάρι:
— Κρίμα στὴν τόση σοῦ καρδιά,
Τῇ δύναμί σου καὶ τὸ θρόνο!
Νὰ μὴ γεννᾷς πολλὰ παιδιά,
Μόν' ἕνα μόνο... κάθε χρόνο,..
«—Ἕνα, μ' ἀτρόμητο λιοντάρι,
Ποῦχει σπαθί του καὶ κονταρι
Τόνα καὶ τἄλλο του... παδάρι!»

(Κατὰ τὸν Αἴσωπο)

Σπέτσες 1915 ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΠ' ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ

Ο ΛΟΓΙΩΤΑΤΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 121.)

Ἀπὸ λίγο λίγο, ὁ Λογιώτατος ἄρχισε νὰ βωβαίνεται. Κλονίστηκε πολὺ σὰν εἶδε πῶς τρία παιδιὰ ποῦπῆγαν ἀπ' τὸ Σχολειό μας στὰ Γιάννινα, μπῆκαν μὲ τὸ σπαθί τους στὴν τρίτη Γυμνασίου, ἴσια ἴσια γιατί βρέθηκαν πολὺ δυνατὰ στὴν προγονικὴ γλῶσσα. Ὅλα καὶ κατέβαιναν στὴ συνείδησί του χαμηλὰ πολὺ χαμηλὰ τὰ περασμένα χρόνια, ὅλη ἡ μάθησί του, ὅλο τὸ εἶναι του, τὸ ἴδιο σὰν νὰ τοῦ παρουσιάστηκε μιὰ ψεύτικη θρησκεία, ποῦ τὴ λάτρευε ὁλόκληρη τὴ ζωή του.

Ὕστερα ἄλλαξε πέρα-πέρα τὸ φύλλο, καὶ σὰν νὰ ζητοῦσε ἀπὸ μᾶς τὰ παιδιὰ συχώρεσι γιὰ τὸ κακὸ ποῦ ἔκανε σὲ τόσον κοσμάκη τῆς ἡλικίας μας, παράκαλοῦσε πολλὲς φορὲς τὸ δάσκαλό μας νὰ μᾶς διώχνῃ ἀπ' τὸ σκολειὸ γρήγορώτερα γιὰ νὰ παίζωμε. Τὸ Λάρισσα δὰ τὸν πῆρε γιὰ σοφό.

— Ἄϊστε, παιδάκια μου, πασκαλογεννημένα, μᾶς ἔλεγε, τώρα οἱ θύρες ἀπ' τὸ κλουβί σας ξανοίχτηκαν διάπλατα. Τραβᾶτε τώρα ἀπάνω στὸ λειβάδι νὰ παίξετε τοὺς ἁρματωλοὺς καὶ κλέφτες. Ἄχ! δὲ χολιάζω ποῦ γέρασα, χολιάζω ποῦ δὲν εἶχα κ' ἐγὼ ἕνα δάσκαλο σὰν τὸ δικό σας.

Ἕνα Σαββατόβραδο εἶπε στὸ δάσκαλό μας:— Ἄυριο νὰ μ' ἀφήσῃς τὰ παιδιά, θὰ τὰ πάρω ὅλα ἀπάνω στὸ βουνό, στὸ γαλομέτρημα τοῦ χωριοῦ, θὰ τοὺς κάνω κ'ἐγὼ ἐκεῖ ψηλὰ ἕνα μάθημα. Ἔχουν τὴν ἄδεια;

— Καὶ θέλει ρώτημα; τ' ἀπαντάει ὁ Λάρισσος. Ἐγὼ πάντα δὲ θέλω ν' ἀφίνωνται στὸ καθιστό. Πρέπει νὰ δυναμώνουν καὶ τὸ κορμί τους, ὅπως καὶ τὸ μυαλό. Ἂς ρίξουν τώρα ἀπ' τὰ τρυφερά τους χρόνια ρίζες στὰ θεμέλια τῆς ζωῆς. Ἀλλιῶς τί τὸ ὄφελος; Κρίμα καὶ στὸ σοφώτερο μυαλὸ ποῦ φυλακώθηκε σ' ἕνα ἄχαρο σῶμα.

— Ἀκοῦτε λοιπόν, μᾶς φωνάζει ὁ Λογιώτατος. Ἄυριο τὸ πρωὶ νὰ βρεθῆτε ὅλοι ψηλὰ στὸ στάλο τῆς Ἐκκλησίας, ἐκεῖ θ' ἀνεβῶ κ' ἐγὼ μὲ τὰ γεράματά μου καὶ μαζὺ θὰ γυρίσωμε. Ἔχω κἄτι νὰ σᾶς πῶ. Πάρετε καὶ ψωμὶ νὰ φᾶτε τρίψες μὲ γάλα ἀπάνω στὸ βουνό.

Τὴν ἄλλη μέρα μᾶς ἠῦρε ὁ ἥλιος ὅλα τὰ παιδιὰ ἀπάνω στὴ στάνη. Ἀπὸ λίγοι λίγοι ἔρχονται κ' οἱ χωριανοί, ἄνδρες καὶ γυναῖκες μὲ τὰ κακάβια στὰ χέρια τους, ἦρθε κι' ὁ Λογιώτατος καβάλλα στὸ μουλάρι του κι' ἄρχισε τὸ γαλομέτρημα.

Ἀραδιάστηκαν καθισμένοι ὅλοι μπρο στὰ στὴ θύρα τῆς μάντρας μὲ τὰ παλιούρια, προγγοῦσε ὁ πιστικὸς τὰ γιδοπρόβατα πρὸς τὴ φράχτη, κι' ὁ καθένας ἔπιανε τὸ δικό του καὶ τ' ἄρμεγε στὸ κακάβι του.

Τὸ γάλα θὰ ζυγίζονταν ξεχωριστὰ τοῦ καθενὸς οὐδετότη μὲ τὸ στατέρι, ποῦ ἔδειχνε λίτρες κι' οὐγγιὲς καὶ γιὰ κάθε δυὸ λίτρες γάλα θὰ ἔπαιρνε ὁ καθένας μιὰ καρδάρα τὴ μέρα ποῦ θὰ τοῦ 'πεφτε ἡ σειρά του. Ἡ λίτρα μας ἐκεῖ ἔχει δώδεκα οὐγγιὲς κι' ἡ καρδάρα εἴκοσι κουβάτες.

Ἄρχισαν οἱ γυναῖκες τὲς φωνὲς σὰν ἀνταμώνονταν μὲ τὲς γίδες τοὺς; σὰν νὰ χαιρετίζονταν μὲ παλιὲς φιληνάδες, ἐκεῖ ποῦ τὲς ἄρμεγαν.

— Νὰ μοῦ ζήσῃς, Σκουλαρίκω μου, φωνάζει μία, μοῦ 'κανὲς τὴν καρδιὰ περιβόλι μὲ τὰ γεμᾶτα μαστάρια σου. Εἶδες κ' ἐγὼ ποῦ σοῦ κουβαλοῦσα ἀμπελόφυλλα καὶ βάλάνι ἀπ' τ' ἀμπέλι; Πιὸ περσότερα θὰ σοῦ δίνω μεθαύριο τὸ χειμῶνα.

— Γιὰ νὰ ἰδῶ, Φλώρα μου, θὰ μοῦ πληρώσῃς τώρα τὰ ζεστὰ ποῦ σὲ πότισα στὴ λεχωνιά σου; Θυμᾶσαι τὰ μῆλα καὶ τὰ καμπρολίχανα ποῦ σὲ τάγιζα; ἔλεγ' ἡ ἄλλη.

Δὲν ξέρω πῶς βρέθηκα ἔτσι καλοπροαίρετος· μπῆκα στὸ φιλότιμο καὶ καταπιάστηκα νὰ κρατήσω καὶ νὰ κάνω ἐγὼ ὅλους τοὺς λογαριασμούς, ἀπὸ τὲς λίτρες καὶ τὲς οὐγγιὲς στὲς καρδάρες καὶ τὲς κουβάτες. Μὰ τὴν ἔπαθα σὰν ἀγράμματος. Ἤῦρα τὸ διάβολό μου μὲ τὲς γυναῖκες, ποῦ ὅλες ἔβγαζαν μὲ τὸ νοῦ τους πῶς κἄτι περισσότερο ἀπ' τὸ λογαριασμό μου ἔπρεπε νὰ πάρουν καὶ δὲν μποροῦσα νὰ τὲς ἀποστομώσω. Μονοχᾶ ἡ Ρούσιω τοῦ Κουτσοτόλη, ἀκουμπισμένη στὴ φράχτη, γελοῦσε μὲ τὴ μιὰ καὶ τὴν ἄλλη.

— Σωπᾶτε, μωρές, τὲς ἔλεγε, τὸ κοντύλι δὲ λέει ψέμματα.

Καὶ γυρίζοντας κατ' ἐμένα:

— Ἐγώ, παιδί μου, εἶμαι στραβὴ ἀπὸ λογαριασμούς, μοῦ εἶπε, ἡ μάνα μου ἦταν φτωχὴ καὶ δὲν μ' ἔστειλε στὸ σκολιό, ἐγὼ μπιστεύομαι σὲ σένα, παλληκάρι μου, νὰ ζήσῃς νὰ σὲ χαίρεται ἡ μανούλα σου ποῦ σὲ γραμματίσε.

Αὐτὰ τὰ καλὰ λόγια τῆς Κυρὰ-ρούσιως δὲν πάρα μ' ἄρεσαν καὶ ξανακύτταξα τοὺς λογαριασμοὺς ποῦ τοὺς εἶχα δώσῃ καθαρογραμμένους στὸ Λογιώτατο κ' εἶδα πῶς τῆς ἔδωσα, ἀχ! μ' ἐκεῖνα τὰ κλάσματα! τρεῖς καρδάρες γάλα παραπάνω ἀπὸ τὸ δίκηο της. Μὰ δὲ χρειάζονταν κι' ἄλλο! Νὰ μ' ἔπιαναν πουθενὰ λαθεμένο οἱ γυναῖκες καὶ θὰ μ' ἔπνιγαν μὲ τὲς φωνές τους.

(Ἕπεται συνέχεια) ΑΔΑΜ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'. (Συνέχεια)

Ἠκούσθη ὁ μεταλλικὸς ἦχος ποῦ ἔκαμεν ὁ «Ρ» γεμίζων τὸ ὅπλον του. Ἐπεντα, ἐπηρεασθείς, χωρὶς νὰ θέλῃ, ἀπὸ τὴν εὐγένειαν τοῦ ἀντιπάλου του, τὸν εἰδοποίησεν:

— Ἕτοιμος!

Οἱ δύο νέοι, χωριζόμενοι μόνον ἀπὸ τὴν καπνοδόχον, πυροβολοῦν σχεδὸν ταὐτοχρόνως.

— Κανεὶς δὲν ἐπληγώθη, λέγει ὁ Μωρίς. Ξαναρχίζομε!

Καὶ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης ἡ φοβερὰ μονομαχία ἐξακολουθεῖ! Οἱ δύο νέοι τριγυρίζουν τὴν καπνοδόχον, σύρονται, σκύπτουν, ἕρπουν. Κλαδεὶς προσπαθεῖ νὰ ποκαλυφθῇ ὅσον τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερον καὶ νὰ σκοπεύσῃ τὸν ἐχθρόν του. Δύο σφαῖραι σφυρίζουν πάλιν, χωρὶς νὰ πληγώθῇ κανείς.

Ἡ ἐλαφρὰ πληγή, τὴν ὁποίαν ἔχει ποῦ ξεύρει μόνον αὐτός, φθάνει εἰς τὸ ἄκρον τῆς στέγης καὶ κατέρχεται ὀλισθαίνων κατὰ μῆκος μιᾶς ὑδρορρόης, μέχρι τοῦ ἐδάφους.

Δύο ἄλογα, σελλωμένα, ἐπερίμεναν ἐκεῖ δι' αὐτὸν καὶ τὸν συνένοχόν του, διότι εἶχαν σκοπὸν νὰ φύγουν τὴν ἰδίαν ἐκείνην νύκτα.

Ὁ «Ρ» καβαλλικεύει ἀμέσως, κρατῶν τὴν κασσετίναν ἀνάμεσα γελεκιοῦ καὶ σακκακιοῦ καί, ἐπωφελούμενος ἀπὸ τὸν ἀντιπερισπασμόν, τὸν ὁποῖον προξενεῖ πρὸς στιγμὴν ἡ ἄφιξις τῶν πυροσβεστῶν, φεύγει καλπάζων.

Βλέπων ὁ Ζιλλὰρ τὸν κλέπτην νὰ φεύγῃ καὶ συγχρόνως τὰς κλίμακας νὰ ἐγγίζουν τὴν στέγην, κατεβαίνει γρήγορα καὶ τρέχει εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἐπερίμενε τὸ δεύτερον ἄλογον.

Μ' ἓν πήδημα ὁ νεαρὸς ντέτεκτιβ εὑρίσκεται εἰς τὴν ράχιν του καί, μεθ' ὅλην του τὴν πληγήν, ὁρμᾷ ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ φυγάδος.

Διὰ μέσου τῆς ἀποκέντρου ἐκείνης συνοικίας, εἰς τὴν ἐσχατιὰν τῆς πόλεως καὶ μετ' ὀλίγον ἐπὶ τῶν χαλικοστρώτων δρόμων τῆς ἐξοχῆς, οἱ δύο νέοι καλπάζουν, καλπάζουν...

Τὸ σκληρὸν ἔδαφος ἀντηχεῖ καθαρὰ ἀπὸ τὰ ρυθμικὰ κτυπήματα τῶν πετάλων, τὰ ὁποῖα ἀφίνουν σπινθῆρας καὶ ἀνατινάσσουν τοὺς χάλικας...

Ὁ μυστηριώδης «Ρ» μὲ τὴν κασσετίναν φεύγει πρὸ τοῦ ντέτεκτιβ Μωρὶς Ζιλλάρ.

Τὰ ἄλογα ἦσαν νέα, ζωηρά, σφριγηλὰ καί, παρὰ τὴν ἀδεξιότητα καὶ τὴν ἀπειρίαν τῶν ἀναβατῶν, ἔτρεχαν μὲ ταχύτητα ἰλιγγιώδη. Φαίνεται ὅμως, ὅτι δεξιώτερος ἀπὸ τοὺς δύο ἦτο ὁ Μωρίς. Διηύθυνε καλὰ τὸ ἄλογόν του, τὸ παρώτρυνε, τὸ ἐνεθάρρυνε, καὶ οὕτως ἐκέρδιζεν ἔδαφος ὁλονέν.

Μετ' ὀλίγον δὲν ἀπεῖχε παρὰ μόλι δέκα μέτρα ἀπὸ τὸν φυγάδα. Τὰ δύο ἄλογα ἄφριζαν, ὁ μεταξύ των συναγωνισμὸς ἐγίνετο τώρα ὀξύς, ἀγωνιώδης.

Ὁ «Ρ», ἀκούων τὸν Μωρὶς νὰ πλησιάζῃ, ἐζήτησεν ἀπὸ τὸ ἄλογόν του μίαν ὑπερτάτην προσπάθειαν· ἀλλ' ἐκεῖνο, ἐξηντλημένον ἤδη ἀπὸ τὸν ἀδιάκοπον καλπασμὸν μιᾶς ὥρας καὶ πλέον, ὄχι μόνον δὲν ἐπετάχυνεν, ἀλλ' ἀπεναντίας ἐπεβράδυνε τὸ τρέξιμόν του.

Ὁ Μωρὶς ἔφθασεν οὕτω τὸν κλέπτην καὶ ἐπί τινα δευτερόλεπτα ἐκάλπασε παρὰ τὸ πλευρόν του, παραδοκῶν τὴν κατάλληλον στιγμὴν διὰ νὰ τὸν ἁρπάξῃ.

Ὁ δρόμος ἦτο πολὺ στενός, μόλις καὶ μετὰ βίας τὰ δύο ἄλογα ἠμποροῦσαν νὰ τρέχουν μαζύ. Τέλος τὸ ἄλογον τοῦ «Ρ» ἐσταμάτησε σχεδὸν ἀπότομως.

Ἀμέσως ὁ Μωρὶς ἔκαμε καὶ τὸ ἰδικόν του νὰ σταματήσῃ καί, ἀφίνων τοὺς χαλινούς, ἥρπασε τὸν κλέπτην ἀπὸ τὸν λαιμόν.

Οἱ δύο νέοι ἐπάλαισαν φοβερὰ σῶμα πρὸς σῶμα καὶ ἔξαφνα ὁ «Ρ» ἔπεσεν ἀπὸ τὴν σέλλαν.

Ὁ Μωρὶς ἐπέζευσε τότε, κατέβαλε τὸν ἐχθρόν του καὶ τοῦ ἀπέσπασε τὴν κασσετίναν.

Κατόπιν ἐκαβαλλίκευσε, χωρὶς νὰ νησυχήσῃ πλέον διὰ τὸν «Ρ», κ' ἐπῆρε πάλιν τὸν δρόμον, διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Λονδῖνον, τοῦ ὁποίου τὰ ἄπειρα φῶτα ἔλαμπον μακρόθεν.

Μὲ τὴν κασσετίναν ὑπὸ μάλης, ὁ νεαρὸς ντέτεκτιβ ἐπέστρεφε νικητής. Καμμία νύκτα δὲν τῷ ἐφάνη ποτὲ ὡραιοτέρα...

Μετὰ μίαν ὥραν φθάνει εἰς τὰς πύλας τῆς πόλεως. Ἀνατέλλει ἡ ἡμέρα, μία ἡμέρα ὁμιχλώδης, σκοτεινή, ἡ βροχερὰ καὶ μελαγχολικὴ αὐγὴ τῶν ἀγγλικῶν ἡμερῶν.

Καὶ ὅμως εἰς τὸν φίλον μας Μωρὶς φαίνεται λαμπρά, ἡλιόλουστος· διότι ὁ θρίαμβος τὸν μεθᾷ.

Μὲ ποίαν χαρὰν θὰ ποδώσῃ τὴν κασσετίναν εἰς τὸν μαρκήσιον, ὁ ὁποῖος δὲν ἐλπίζει πλέον νὰ τὴν ἐπανεύρῃ, ἐνῷ τὴν θεωρεῖ ὡς τὸ πολυτιμότερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου!

Δὲν ἐννοεῖ νὰ σταθῇ οὔτε στιγμήν. Φλέγεται ἀπὸ ἀνυπομονησίαν νὰ χαροποιήσῃ τὸν ἀπηλπισμένον.

(Ἕπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΦΟΙΤΗΤΡΙΔΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΡΟ ὀλίγων μηνῶν, εἶχα τὴν εὐχαρίστησιν νὰ γνωρίσω προσωπικῶς μίαν παλαιὰν καὶ ἀγαπημένην φίλην τῆς «Διαπλάσεως», μὲ ψευδώνυμον ποῦ ἐφαίνετο ἄλλοτε πολὺ συχνὰ, κάτω ἀπὸ ὡραιότατα κομμάτια, εἰς τὴν Σελίδα Συνεργασίας. Ἀφοῦ ἐτελείωσεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν της τὸ Γυμνάσιον, ἡ φίλη μας ἦλθε φέτος εἰς τὰς Ἀθήνας, διὰ νὰ ἐγγραφῇ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, καὶ φυσικά, μία ἀπὸ τὰς πρώτας της ἐπισκέψεις ἦτο εἰς τὸ γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως», μὲ τὴν ὁποίαν συνεδέετο τόσον. Ἔτσι τὴν ἐγνώρισα κ' ἐγὼ ὡς φοιτήτριαν πλέον τῆς Φιλολογίας, καὶ ὁμολογῶ, ὅτι ἔμεινα καταγοητευμένος τόσον ἀπὸ τὸ ἀγαθὸν καὶ σεμνὸν ὕφος της, τὸ γεμᾶτον μετριοφροσύνην, ὅσον καὶ ἀπὸ τὴν σπανίαν της μόρφωσιν, τὴν ἔκτακτον ἀληθινὰ διανοητικήν της ἀνάπτυξιν. Ἐπεδὴ δὲ μοῦ ἔκαμε τὴν τιμὴν νὰ μὲ ἐπισκεφθῇ καὶ ἰδιαιτέρως καὶ νὰ ἐκδηλώσῃ μεγάλον ἐνδιαφέρον διὰ τὴν φιλολογικήν μου ἐργασίαν, εὐεώρησα καθῆκόν μου νὰ τῆς ἀνταποδώσω αὐτὴν τὴν ἐπίσκεψιν.

Τὸ ἀνέβαλα πολὺν καιρὸν ὡς ἐκ τῶν ἀσχολιῶν μου, ποῦ δὲν μοῦ ἐπιτρέπουν, δυστυχῶς, νὰ ἐκπληρῶ οὔτε τὰ πλέον εὐχάριστα κοινωνικὰ καθήκοντα· ἀλλὰ προχθὲς τὸ ἀπόγευμα, ἠμπόρεσα νὰ οἰκονομήσω ὀλίγον καιρὸν καὶ νὰ ὑπάγω. Ἡ φίλη μας μοῦ εἶχεν εἰπῆ, ὅτι κατοικεῖ εἰς μίαν οἰκογένειαν, τῆς ὁποίας μοῦ εἶχε δώσῃ τὴν διεύθυνσιν. Ἀλλὰ τίποτε ἄλλο. Φαντασθῆτε λοιπὸν τὴν ἔκπληξίν μου, ὅταν εἰσῆλθα εἰς ἕνα εὐρύχωρον δωμάτιον, εἰς μίαν σάλαν, ὅπου ἠῦρα, ἀντὶ μιᾶς, τρεῖς φοιτητρίας συγκατοίκους! Τὴν φίλην μας δηλαδή, καὶ ἄλλας δύο. Ἡ μία, γνωστοτάτη καὶ αὐτὴ εἰς τὸν κύκλον τῆς «Διαπλάσεως», σπουδάζει ἐπίσης Φιλολογίαν. Ἡ ἄλλη, στενὴ φίλη, σπουδάζει Ἰατρικήν. Καὶ αἱ τρεῖς εἶνε πρωτοετεῖς, χωρίζονται πρώτην φορὰν τὰς οἰκογενείας των καὶ εὑρίσκουν παρηγορίαν καὶ ἀμοιβαίαν βοήθειαν εἰς τὴν χαριτωμένην αὐτὴν συνοίκησιν.

Τὸ ἴδιον κάμνουν, ὡς μανθάνω, καὶ πολλαὶ ἄλλαι φοιτήτριαι, ποῦ ἔρχονται μόναι των ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν. Συγκατοικοῦν ἀνὰ δύο ἢ ἀνὰ τρεῖς, εἰς τὸ ἴδιον σπίτι, εἰς τὸ ἴδιον δωμάτιον. Δὲν ἔχουν μὲ αὐτὸ μόνον οἰκονομίαν. Ἔχουν, τὸ κυριώτερον, συντροφιάν, ἀλληλοβοήθειαν. Ἀλλὰ μήπως δὲν κάμνουν τὸ ἴδιον καὶ οἱ νεαροὶ φοιτηταί, τὰ πρῶτα τοὐλάχιστον ἔτη; Ἡ σάλα ἐκείνη μὲ τὰ τρία δωμάτια, παρατεταγμένα ὡς εἰς κοιτῶνα σχολείου, μοῦ ἐνθύμισε — μὲ πόσην συγκίνησιν! — τὴν πρώτην μου φοιτητικὴν κατοικίαν. Κ' ἐγώ, ὅταν πρωτοῆλθα στὰς Ἀθήνας, διὰ νὰ σπουδάσω, ἔμεινα ὅλον τὸ πρῶτον ἔτος μαζὶ μὲ ἄλλους δύο συμφοιτητάς μου εἰς τὴν σάλαν — ἀπαράλλακτα! — ἑνὸς σπιτιοῦ, ποῦ εὑρίσκεται ἀκόμη ὅπως ἦτο τότε, εἰς τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Σόλωνος καὶ Ὁμήρου. Τί ἀναμνήσεις! Ἡ συναναστροφὴ τῶν τριῶν φοιτητριῶν, ποῦ μοῦ ὡμίλησαν διὰ τὴν ζωήν των καὶ διὰ τὰ μαθήματά των, μ' ἐπανέφερεν εἰς τὰ καλοθύμητα ἐκεῖνα χρόνια.

Κ' ἐνθυμήθην, ὅτι ἐκεῖνον τὸν καιρόν, εἰς τὰς Ἀθήνας, μόνον νέοι ἔκαμναν τὴν ὡραίαν αὐτὴν ζωήν. Τὸ Ἑλληνικὸν Πανεπιστήμιον δὲν εἶχεν ἀκόμη οὔτε μίαν φοιτήτριαν. Ἡ πρώτη νεᾶνις ποῦ ἀπεφάσισε νὰ ψηφήσῃ τὴν πρόληψιν καὶ νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς, ἔτυχε τόσον βαρβάρου, τόσον ἀγρίας ὑποδοχῆς ἐκ μέρους τῶν ἀρρένων συναδέλφων της, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἰδέαν καὶ νὰ φύγῃ. «Στὴν κουζίνα! τῆς ἐφώναζαν, στὴν κουζίνα!» Ἐπέρασαν δὲ κάμποσα χρόνια, ἕως νὰ τολμήσῃ νὰ ἐμφανισθῇ μία ἄλλη, ἔπειτα ἄλλαι δύο, ἔπειτα ἄλλαι τρεῖς, — ὄχι περισσότεραι. Ὅλον τὸν καιρὸν ποῦ ἤμουν κ' ἐγὼ φοιτητής, αἱ φοιτήτριαι ἐμετροῦντο ἐπὶ τῶν δακτύλων τῆς μιᾶς μόνον χειρός. Σήμερον εἶνε πλῆθος. Ζοῦν μόναι των, ἐλεύθεραι, τρώγουν ἔξω, εἰς τὰ φοιτητικὰ ἐστιατόρια, πηγαίνουν ὅπου θέλουν, λαμβάνουν μέρος εἰς τὰς ἐκδρομάς. Καὶ οἱ συνάδελφοί των, εὐγενέστατοι τώρα, τὰς σέβονται, τὰς τιμοῦν, τὰς περιποιοῦνται, τὰς βοηθοῦν. Αἱ τρεῖς φοιτήτριαι μοῦ ὡμίλησαν ἐπαινετικώτατα διὰ τὴν συμπεριφορὰν τῶν συναδέλφων των. Ἔ, ἀλλὰ ὅλα μαρτυροῦν μίαν πολὺ μεγάλην πρόοδον. Ὄχι μόνον γυναικείαν, ἀλλὰ καὶ ἀνδρικήν, κοινωνικὴν ἐν γένει. Εἶνε πλέον ἡ τελεία ἐξημέρωσις τῶν ἠθῶν, ὁ πολιτισμός.

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἰατρικὴ προσωπὶς

Ἡ εἰκὼν αὐτὴ παριστᾷ τὴν προσωπίδα, τὴν ὁποίαν φοροῦν οἱ ἰατροὶ τῶν Κεγκαλαίων. Φαίνεται, ὅτι χωρὶς τὴν μάσκαν αὐτήν, οἱ ἰατροὶ τῶν ἀγρίων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι εἶνε μᾶλλον μάγοι, δὲν εἰμποροῦν νὰ θεραπεύσουν οὔτε τὴν ἐλαφροτέραν ἀσθένειαν.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α'.) Μαγικὴ Εἰκὼν

Νὰ ἡ ἀρκούδα. Ποῦ εἶνε ὁ κυνηγός;

β'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λέοντος

ΦΡΟ	Α	ΜΗΣ	ΟΥ
ΕΡ	ΓΗ	ΡΗΣ	ΤΗ
ΔΙ	ΝΟΣ	ΡΑ	Α

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε γὰ ποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε πλανητῶν.

γ'.) Γρῖφος

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Ναυάρχου

Σέ, βοῦς, οὖς, γόνυ, ς.

δ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος

Battre qu' il chaud il fer le faut est tandis.

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ λέξεις αὗται, ὥστε νὰ ποτελεσθῇ μία παροιμία.

Λύσεις τοῦ 14ου φύλλου

α'.) Διαβολὴν μίσει.—β'.) Πετρούπολις, Μόσχα, Ὀδησσός, Κιέβον, Ἀρχάγγελος.—γ'.) Après dommage—chacun est sage.

Ἴδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β'

ΑΦΑΝΕΣ ΜΕΓΑΛΕΙΟΝ

Βλέπουν τὸν ἥλιο τὸ πρωΐ,
ποῦ χείμαρρους φωτὸς σκορπάει,
ποῦ λάμπει, ποῦ ἀκτινοβολάει,
κι' ὅλη τὴ γῆ ζωογονεῖ·

Καὶ σὰν θραδυάσῃ πάλι θλέπουν
στὸν οὐρανὸν ἀραδιασμένα
τ' ἄστρα θαμπά, μισοσθυσμένα,
τρεμουλιαστά, ἡμιθανῆ.

Καὶ λένε: «Ἄστρα τρεμόσθυστα,
μιὰ μόνη ἀχτίδ' ἂν ἀπολύσῃ
ὁ ἥλιος, νὰ σᾶς ἀφανίσῃ
καὶ νὰ σᾶς σθύσῃ εἰμπορεῖ.»

Κι' ὅμως! τὰ ἄστρα τὰ μικρὰ
εἶνε κι' αὐτὰ ἥλιοι ἄλλοι,
ἥλιοι ἀπείρως πιὸ μεγάλοι,
πιὸ φωτοβόλοι καὶ λαμπροί.

Ὕστερη Ἀναλαμπὴ

Η ΨΗΧΗ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ

Ἤταν νύκτα, ὅλοι ἐκοιμοῦντο. Κάτι τὸ μυστηριῶδες πλανοῦσε στὸν ἀέρα καὶ τὰ πράγματα, μέσ' στὴ γαλήνη τῆς νύκτας, ἠσθάνοντο τὴν ψυχὴ ποῦ πνίγει ὁ θόρυθος τῆς ἡμέρας. Νομίζετε πῶς τὰ πράγματα δὲν ἔχουν ψυχὴ καὶ δὲν αἰσθάνονται; Λάθος. Ἡ πέννα τοῦ μεγάλου συγγραφέως καμαρώνει, ποῦ αὐτὴ μεταδίδει στοὺς ἀνθρώπους τὰς μγαλοφυεῖς σκέψεις τοῦ κυρίου της, καὶ τὸ μαχαῖρι τοῦ κακούργου ἀνατριχιάζει, σὰν χώνεται σ' ἕνα στῆθος ποῦ κτυπᾷ.

Σὰν βρεθῆτε καμμιὰ νύκτα σ' ἕνα σιωπηλὸ δωμάτιο, θὰ καταλάβετε πῶς σᾶς λέω τὴν ἀλήθεια. Τὴν νύκτα τὰ πράγματα ξυπνοῦνε, λαμβάνουν ζωήν, μιλοῦν. Σὰν κυττάξετε τὰ πράγματά σας μιὰ νύκτα, δὲν θὰ σᾶς φανοῦν ἄψυχα, κάθε ἄλλο.

Τὴν νύκτα ἐκείνη τὸ τὶκ-τὰκ τοῦ ρολογιοῦ μου δὲν ἦταν μηχανικό. «Τί κάθεσαι, μοῦλεγε, ἡ ὥρα περνᾷ». Ἡ φωτογραφία τῆς μαμμᾶς μ' ἐκύτταζε μ' ἀγάπη, τὸ ἀγαλματάκι τοῦ Ναπολέοντος εἶχε ζωντανέψῃ καὶ κύτταζε τὸν χάρτη μὲ φρύδια σουρωμένα. Ἀπὸ τῆς σελίδες τῆς Ἱστορίας μου εἴχανε βγῆ ὅλοι οἱ μεγάλοι ἄνδρες μιᾶς περασμένης ἐποχῆς, καὶ τοὺς ἔθλεπα ὅλους μέσ' στὸ σκοτάδι τῆς κάμαρας.

«Γιὰ διές καιρὸ ποῦ διάλεξε ὁ Χάρος νὰ μὲ πάρῃ...» ἐστέναξεν ὁ Διάκος.

«Νίκη, Νίκη!..·» ἐφώναξεν ὁ Ἄγγελος τοῦ Μαραθῶνος. Αἱ μεγάλαι σκιαὶ τοῦ Παρελθόντος εἶχαν ὅλες ἀναστηθῆ μπροστά μου. Περασμένο καὶ θάνατος δὲν ὑπῆρχε ἐκείνη τὴ στιγμή, ὅλα ζοῦσαν, ὅλα εἶχαν ψυχή.

Ἐξαφνα ἡ σελήνη ποῦ ἦταν κρυμμένη πίσω ἀπὸ κάτι σύννεφα, φώτισε τὴν κάμαρά μου καὶ τὸ φῶς διεσκόρπισε τῆς σκιὲς ποῦ πετοῦσαν γύρω μου, ὅλα βρέθηκαν ἀκίνητα πάλι, στὴ τακτική τους θέσι.

...Ἀπὸ κείνη τὴ νύκτα κατάλαβα, ὅτι ὅλα τὰ πράγματα ἔχουν ψυχή, μ' ὅλη τὴν ἀκαημία καὶ τὴν ἀταραξία τους...

Βαλκανικὴ Συμμαχία

ΣΤΟ ΧΕΛΙΔΟΝΙ

Ὡραῖο χελιδόνι, ἀγαπημένο μου πουλάκι, ἔλα ἀπ' τὰ ξένα μέρη ποῦ λείπεις τόσον καιρό, ἔλα γρήγορα νὰ κτίσῃς τὴ φωλιά σου ἐπάνω στὸ παραθύρι τοῦ σπιτιοῦ μας, ἔλα νὰ μᾶς φαιδρύνῃς μὲ τὸ κελάϊδημά σου.

Κύττα πῶς ἀκτινοβολεῖ ὁ ἥλιος ἐπάνω σ' ὅλα τὰ ἄνθη, ποῦ πρὸ ὀλίγου ἄνοιξαν· κύττα, τὰ δροσερὰ νερὰ ποῦ μέσα των λούζονται χίλια ἄλλα διὸ πουλάκια, τὰ λειβάδια μὲ τὴς καταπράσινές των φορεσιές.

Ἡ ψύχρα τοῦ βαρυ-χειμῶνα ποῦ περάσαμε, ἀρκετὰ ἐλύπησε τὴς καρδιές μας. Τώρα ποῦ ἡ φύσις ἀναγεννιέται, τώρα ποῦ ὁ ἥλιος εἶνε θερμότερος, ἡ ἐπιστροφή σου μᾶς παρηγορεῖ, μᾶς φαιδρύνει τὸ βλέμμα ποῦ σὲ παρακολουθεῖ σ' ὅλες τὴς τρελλές σου πτήσεις. Ἔλα γρήγορα, νὰ κτίσῃς τὴ φωλιά σου στὸ παράθυρό μου, μικρό μου ἀγαπημένο χελιδόνι.

Κῦμα τοῦ Βοσπόρου

ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑ

Ὁ ἥλιος ἐβασίλεψε
βγῆκε τὸ πρωΐ' ἀστέρι
καὶ δροσερὸ ξεκίνησε
τὸ βραδυνὸ ταξέρι.

Ὁ ἥλιος ἐβασίλεψε...
Ποιὸς ξέρει ὡς νὰ βγῆ
πόσοι θὰ δοῦν τὸ θάνατο
καὶ πόσοι τὴ ζωή!

Μέλλων Θριαμβευτὴς

ΤΟ ΚΑΝΑΡΙΝΙ ΜΟΥ

Μόλις εἶχα μισανοίξῃ τὰ μάτια μου. Ἀπὸ τὸ κρεββάτι ὅμως δὲν σηκώθηκα, διότι τὸ νανούρισμα τῶν γλυκυτάτων προϊῶν τραγουδιῶν τῶν πτηνῶν, καὶ λιγάκι ἡ τεμπελιά, δὲν μ' ἄφιναν. Ἔξαφνα ὅμως μ' ἔκαμε νὰ πεταχθῶ ἕνα μελῳδικὸ παραπονετικὸ τερέτισμα, ποῦ ἐξεχώριζε ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα.

Ἀ! εἶνε τὸ μικρό μου καναρινι. Κάτι μικρὸ παράπονο θὰ ἔχῃ... Τρέχω εἰς τὸ κλουβί του. Ὦ! πόσον ὡραῖον ἦτο ἐκείνην τὴν στιγμήν! Τὸ βλέμμα του μ' ἐκύτταζε δειλό, παρακλητικό, ἐκφραστικώτατο σὰν κάτι νὰ ἤθελε νὰ μοῦ πῇ, ἐνῷ ἡ λιγυρά του φωνὴ ἐξέπεμπεν ἤχους περιπαθεστάτους καὶ μελαγχολικούς...

Κάτι τι νέον θὰ συμβαίνῃ· Στρέφω ἔξω. Τὸ βλέμμα μου ἐμαγεύθη. Τὰ θελκτικὰ πουλάκια ἐπηδοῦσαν χαρούμενα, ἐνῷ ἡ ἀνθισμένη φύσις ἔμελπε κάποιο χαιρετισμό. Ἡ πλάσις χαιρετᾷ τὴν ἄνοιξι.

Ἐνόησα ἀκριβῶς τώρα ὅτι τὸ καναρίνι μου μοῦλεγε: «Ἀχ! τώρα ποῦ ἦλθε ἡ ἄνοιξις, ἄφες κ' ἐμὲ ἐλεύθερο ν' ἀνοίξω τὰ φτερά μου...» Ἐδίστασά ὀλίγον. Ἀλλ' ὄχι δὲν χρειάζεται σκέψις. Ἤνοιξα τὸ κλουβί. Τὸ πουλί μου μὲ εἶδε μ' ἕνα βλέμμα, ὅπου ἦτο γραμμένη ἡ εὐγνωμοσύνη του καὶ ἡ χαρά, καὶ ἐκπέμπον ὄσμα φαιδρόν, τὸ ὄσμα τῆς Ἐλευθερίας, ἐπέταξεν εἰς τὸν διαυγῆ αἰθέρα.

Τελέσιλλα

Ο ΓΛΑΡΟΣ

Γυρνᾷ ὁ γλάρος παιγνιδιάρικα στῆς θάλασσας τὰ μανιασμένα κύματα. Παίζει μὲ τὸ χιονᾶτό τους ἀφρό, κάνει δυὸ-τρεῖς χοριτωμένους γύρους, μὲ περηφάνεια κλίνοντας τ' ὁλόλευκο κορμί του, καὶ μὲ τὸ κῦμα πάλι σμίγεται τ' ἀφροστεφανωμένο καὶ σὰν νὰ τοῦ κρυφομιλᾷ.

Τί κ' ἂν αὐτὸ βογγᾷ βαρειὰ κ' ὑψώνεται πελώριο σὰν βουνό; Τί κ' ἐν αὐτὸ τρέχῃ γοργὰ παφλάζοντας; Ὁ γλάρος θὲ νὰ παίζῃ πάντα τοῦ μὲ τὸν λευκὸ ἀφρό του,—ὁ γλάρος, τὸ περήφανο, τὸ κάτασπρο τῆς θάλασσας πουλί...

Πανελλήνιος Πόθος

ΤΙ ΕΙΝΕ Η ΖΩΗ

Ἐπὶ δέκα χιλιάδων παιδιῶν, τὰ ὁποῖα γεννῶνται τὴν αὐτὴν ἡμέραν, μετὰ 10 ἔτη τὸ ἓν τρίτον δὲν ὑπάρχει· κατὰ τὸ τριακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας των, τὰ ἡμίση εἶνε εἰς τὸν τάφον· μετὰ 70 ἔτη ἐπιζῶσι μόνον 400. Μετὰ 90 μόνον 20 ἐπιζῶσι καὶ μετὰ τὰ 100 ἴσως ἓν καὶ μόνον, διὰ νὰ διηγῆται τὴν φοβερὰν αὐτὴν καταστροφήν...

Διηγοῦνται, ὅτι ὁ Ξέρξης, ἐπιθεωρῶν τὸν πολυπληθῆ στρατόν, τὸν ἀκολουθήσαντα αὐτὸν κατὰ τῆς Ἑλλάδος, ὅστις ἦτο ἑκατομμύρια ἀνθρώπων, ἐδάκρυσεν. Ἐρωτηθεὶς δὲ παρὰ τῶν παρεστώτων διατί κλαίει, εἶπε: «Διότι συλλογίζομαι, ὅτι μετὰ 100 ἔτη οὐδεὶς ἐκ τοῦ ἀπείρου τούτου πλήθους θὰ εἶνε ἐν τῇ ζωῇ».

Πόσον βραχεῖα εἶνε ἡ ἀνθρωπίνη ζωή, καὶ ὅμως πόσον ὀλίγοι οἱ μετροῦντες οὕτω τὰς ἡμέρας των!

Ἑλλὰς τοῦ Κωνσταντίνου

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Διδάσκαλος: — Πῶς κάνει, Νῖκο, ὁ ἄοριστος τοῦ λύω;

Ὁ Νῖκος: — Ἔλυσα.

Ὁ Διδάσκαλος: — Καὶ ὁ παρακείμενος, Τοτό;

Ὁ Τοτός: — Ἔδεσα!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μανιατοπούλας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 17ὴν Μαρτίου 1915.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ, ἀγαπητά μου παιδιά. Εἴθε ἡ χάρις τοῦ Ἀναστάντος Σωτῆρος νὰ σᾶς ὁδηγῇ καὶ νὰ σᾶς φωτίζῃ. Μὲ ὑγείαν καὶ χαρὰν νὰ διέλθετε τὰς ἑορτὰς τοῦ Πάσχα. Στέλλω τὸν ἀσπασμόν τῆς ἀγάπης πρὸς ὅλους. Καὶ τοῦ χρόνου, καλά μου παιδιά.

Διὰ τὸ Κρητικάκι τῆς Ὠραίας Γαλατείας μοῦ ἔστειλαν καὶ αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα: ἡ Χωριατοπούλα δρ. 2, ἡ Δοξασμένη Ἑλλὰς δρ. 2, ὁ Φλοῖσβος τοῦ Βοσπόρου λεπτὰ 50 καὶ ὁ Βράχος τοῦ Ζαλόγγου λεπτὰ 50. Οὕτω ἡ συνδρομή του παρατείνεται μέχρι τῆς 31 Αὐγούστου 1916.

Δωρίς, σὺ ποῦ μοῦ στέλλεις διὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας τὸ «Πάσχα στὸ χωριό», ποιὰ εἶσαι; Δὲν ἔχω ἐγκρίνῃ τέτοιο ψευδώνυμο.

Ὁ κακὸς καιρὸς σὲ εἶχε κάμῃ μελαγχολικόν, Μέλλων Θριαμβευτά, ὥστε νὰ μὴν ἠμπορῇς νὰ γράψῃς; Περίεργον νὰ ἔχῃ ἐπίδρασιν σὲ σένα ὁ καιρὸς ἀπὸ τέτοιαν ἡλικίαν!... Διὰ τὰ Π. Πνεύματα σοῦ ἀπαντῶ, ὅτι δὲν πετῶ ἀμέσως τὰ μὴ κληρονόμενα, μήπως χρησιμεύσουν καὶ ἀργότερα, ἐν ἐλλείψει νέων ἐγκεκριμένων. Τὸ καλοκαῖρι ἔξαφνα, ὅταν τὰ παιδιὰ ἔχουν ἐξετάσεις ἢ ταξειδεύουν, λαμβάνω πολὺ ὀλιγώτερα κομμάτια· κ' ἐπειδὴ δὲν εἶνε πάντοτε ὅλα καλά, προστρέχω καὶ εἰς τὰ παλαιότερα, τὰ φυλαγμένα.

Ὁ Τέλλος Ἄγρας εὐχαριστεῖ τὰς μικρὰς φίλας τῆς Ἀνθισμένης Βαμβακιᾶς ποῦ τὸν ἀρέσουν τόσον πολύ. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ποῦ ἔχουν πλησίον των, λέγει, εἶνε ἐπίσης ἀξία νὰ τὴν ἀγαποῦν καὶ νὰ τὴν θαυμάζουν.

Ἐννοεῖται, Χωριατοπούλα, ὅτι δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ λύῃς ὅλας τὰς Ἀσκήσεις κάθε φύλλου, διὰ νὰ στέλλῃς τὰς λύσεις· ὅσας μόνον εἰμπορεῖς. Οἱ διαγωνιζόμενοι στέλλουν συνήθως τὰς μισάς, μερικοὶ δὲ καὶ ἀκόμη ὀλιγωτέρας. Τὸ Σῆμα, ποῦ ἤθελες νὰ τὸ φορῇς πάντα «σὰν φυλακτὸ — φυλακτὸ ἀπ' ἀρρώστεια, φυλακτὸ ἀπὸ Χάρο — ὅπως λέγει καὶ ὁ Δροσίνης Στὰ Ξένα, ἀφοῦ καὶ σὺ στὰ ξένα εἶσαι», δυστυχῶς ἐξηντλήθη.

Μέδουσα Μπόρρη, τὸ γράμμα τάκι σου μοῦ ἄρεσε πάρα πολύ. Θὰ ἤθελα νὰ ἔπαιρνες κ' ἕνα ψευδώνυμο, γιὰ νὰ μοῦ γράφῃς συχνὰ καὶ νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμούς, ἀφοῦ μάλιστα ἔχῃς τὴν ἐλπίδα, ὅτι γρήγορα θὰ πάρῃς τὸ Α' Βραβεῖον.

Γλυκὸ Ἀεράκι, μὲ μεγάλην χαρὰν ἔλαβα γράμμα σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρόν. Εἰς τὸ ἑξῆς μὴν ἀναβάλλῃς διὰ τὴν αὔριον ὅ,τι εἰμπορεῖς νὰ κάμῃς σήμερον, καὶ προπάντων, ὅταν ἡ σήμερον εἶνε Κυριακή, ποῦ ἔχεις καιρόν, καὶ ξημερώνῃ Δευτέρα μὲ σχολεῖον καὶ μαθήματα...

Ἡ Κυριακὴ Εὔκλεια μοῦ συνιστᾷ ἓν ἄπορον κορίτσι, Κυπριοπούλαν, ἡ ὁποία, λέγει, πολλάκις δακρύζει, ὅταν τὴν βλέπῃ νὰ λαμβάνῃ τὸ φύλλον μου καὶ νὰ τὸ διαβάζῃ ἀπλήστως. Ἐλπίζω, ὅτι κάποιος θὰ μοῦ στείλῃ νὰ τὴν ἐγγράψω, διὰ νὰ μεταβληθῇ τὸ δάκρυ της εἰς δάκρυ χαρᾶς.

Ὁ φίλος μας Ἰωάννης Χέλμης (Ἀθανάσιος Διάκος) ἔδωσεν ἐξετάσεις εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Φυσικομαθηματικῶν τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἔλαβε πτυχίον μὲ τὸν βαθμὸν ἄριστα. Τώρα ἑτοιμάζει τὴν διατριβήν του διὰ νὰ ἀποκηρυχθῇ διδάκτωρ. Ἐγκάρδια συγχαρητήρια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: Διάφορα τοῦ Τέλλου Ἄγρα καὶ τῆς Δαφνοστεφοῦς Νίκης. — «Ἀνοιξιάτικος Περίπατος» τῆς Ἡρωϊκῆς Σάμου. — «Ἡ Ψυχολογία» τοῦ Μόζαρτ. — «Τὸ χωριὸ» τοῦ Πειρακτηρίου. — «Ὁ μικρὸς στρατιώτης» τοῦ Στάνλεῦ. — «Τὰ λεμόνια» τῆς Χωριατοπούλας. — «Ὁ Παυλάκης» τοῦ Φλοίσβου τοῦ Βοσπόρου. — Διάφορα τοῦ Σκλαβωμένου Ἕλληνος καὶ τοῦ Μέλλοντος Θριαμβευτοῦ. — «Ψυχολογία» τοῦ Δοξασμένου Ρήνου. — Μικρὰ διάφορα, ἱστορικὰ καὶ ἄλλα ἀνέκδοτα, γνωμικά, Π. Πνεύματα, Παίγνια κτλ. διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Δυὸ Ἀναστάσεις» (ἐκτενές.) — «Πόνος - Ἐλπίς», «25η Μαρτίου», «Περὶ ἀληθοῦς παιδείας» (ἀκατάλληλα.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1915. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια

Νέα Ψευδώνυμα: Γλυκὸ Ἀεράκι, κ. (Μ. Φ.) Ξενιτευμένος Παῖς, α. (Ι. Ι.) Ναυτάκι τῆς Λέσβου, α. (Ε, Χ) Ὁμηρικὸς Ἥρως, α. (ᾧ; !) Ψάρι τῆς Ξηρᾶς, α. (Α. Π.)

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Φάρος τῆς Αἰγίνης, κ. Πανελλήνιος Πόθος, α. Ρωβῦρος, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: τὸ Κάστρον Καλαμῶν (0) μὲ Δοξασμένον Ρῆνον, Ἥρωα τοῦ 1913, Ἀήττητον Εὔζωνον, Ροδοδάφνην, Φράουλαν, Καλαματιανὸ Διαβολάκι, Κεντρὶ τῆς Διαπλάσεως, Ἀνθισμένην Βαμβακιάν. — ἡ Ποιμενὶς τοῦ Ὀλύμπου (0) μὲ Τελιδιλλαν, Φράουλαν, Πειρακτήριον. — τὸ Ἐθνικὸν Ὄνειρον (0) μὲ Εὐφρὰ Χῖον, Γενναιόψυχον Στρατηλάτην, Νεαρὸν Εὐπατρίδην. — ἡ Δαφνοστεφὴς Νίκη (0) μὲ Αἰολικὴν Κιθάραν, Μή με Λησμόνει, Ἥρωα τοῦ 1913.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Ἀήττητον Εὔζωνον (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· νὰ ἐμβάζῃς χρήματα διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς.) Δοξασμένην Ἑλλάδα (τὰς εὐχάς μου διὰ τὰ γενέθλιά σου.) Βράχον τοῦ Ζαλόγγου (ἔστειλα.) Τέλλον Ἄγραν (κατὰ λάθος δὲν ἐσημειώθησαν εἰς τὰς ἐγκρίσεις τοῦ προηγουμένου φύλλου· ἀλλὰ μὴν ἀνησυχῇς, ἐλήφθησαν ὅλα κ' ἐνεκρίθησαν· δυστυχῶς, δὲν ἦλθαν εὐνοϊκά, ὥστε νὰ δημοσιευθοῦν ἀμέσως τὰ ἐπίκαιρα· διὰ τὰς δύο πρώτας ἐρωτήσεις, δὲν γνωρίζω· διὰ τὴν τρίτην, ὄχι ἀκόμη.) Κυματοβόλον Ποσειδῶνα (καλλίτερα νὰ σπουδάσῃς μηχανικός· καὶ ἂν ἔχῃς καὶ κάποιαν κλίσιν εἰς τὴν ζωγραφικὴν, εἰμπορεῖς νὰ τὴν καλλιεργήσῃς.) Ναυτάκι τῆς Ἴου (ἔστειλα.) Ἰωάννην Α. Μ. (διὰ νὰ ἔχῃς ὅλα τὰ δικαιώματα, πρέπει νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμον.) Γενναιόψυχον Στρατηλάτην (ἔστειλα· περαστικά.) Κερκυραϊκὸν Διάβολον (διὰ τὰ μικρὰ αὐτὰ ἀνέκδοτα δὲν κάμνω ἰδιαίτερον λόγον εἰς τὰς Ἐγκρίσεις· τὸ ἰδικόν σου ἐνθυμοῦμαι ὅτι τὸ ἐνέκρινα, ἀλλὰ δὲν ἐκληρώθη.) Σκλαβωμένον Ἕλληνα (ἀρκετὰ καλὸν καὶ εἰμπορεῖς νὰ ἐξακολουθήσῃς «εἰς αὐτὸν τὸν δρόμον»· ἀλλὰ τόσον ἐκτενές, ἀδύνατον νὰ δημοσιευθῇ· ἄλλως τε ἔλαβα πλεῖστα πασχαλινά.) Φλοῖσβον τοῦ Βοσπόρου (τὴν δεκάραν εἰμπορεῖς νὰ στέλνῃς εἰς γραμματόσημον· ὅταν ὅμως φέρνῃς ὁ ἴδιος τὰ γράμμα σου καὶ τὸ ρίπτῃς εἰς τὸ γραμματοκιβώτιόν μου, εἰμπορεῖς νὰ ἐσωκλείῃς ἕνα δεκάλεπτον νίκελ.) Ἑλλάδα τοῦ Κωνσταντίνου (ἔστειλα τὸν τόμον καὶ σοῦ εὔχομαι περαστικά.) Μίμην Ἀναστασόπουλον (μὰ βέβαια θὰ εἶνε καλλίτερα ὅταν θὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμον)· Μανιατοπούλαν (πέντε τὸ ὅλον· εὐχαριστῶ πολύ)· Λάβαρον τοῦ 21 (ὄχι δὲν ἐπιτρέπεται)· Ὁμηρικὸν Ἥρωα (διὰ τὴν ἀποστολὴν τῆς ταχυδρ. ἐπιταγῆς φροντίζει τὸ ταχυδρομεῖον· σὺ μόνον τὸν ἀριθμόν της θὰ μοῦ γράψῃς)· Θεὰν Ἀθηνᾶν (περιμένω τὴν ἱστορίαν σου, καὶ ἂν εἶνε καλά...) Βαρβαρομάχον Ἑλλάδα (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· ἡ Λευκωσία εἶνε ὁ τόπος τῆς διαμονῆς τῆς Κυπριακῆς Ἀκτῆς· δὲν ἐννοεῖ ὅμως ὅτι οἱ γάμοι αὐτοὶ γίνονται εἰς τὴν Λευκωσίαν· εἰμπορεῖ νὰ ἐπῄγῃ εἰς ἄλλα χωριά)· Ἀχαϊκὸν Ἀστέρα (χαίρω πολὺ ποῦ εἶσαι «κατενθουσιασμένος μὲ ὅλην τὴν Διάπλασιν») Ἀποκρηάτικην Μάσκαν (ἔχει καλῶς·) Ὁμηρικὸν Ἥρωα (οἰονδήποτε ποσὸν καὶ ἂν μοῦ στείλῃς εἰς ἐλληνικὰ γραμματόσημα τὸ δέχομαι, ἀρκεῖ νὰ φθάσῃ ἀσφαλῶς εἰς χεῖράς μου· ἐνῷ τὰ στελλόμενα διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς ποτὲ δὲν χάνονται· κοστίζει δὲ ἡ ταχυδρομικὴ ἐπιταγὴ μόνον 10 λεπτά, ὅηλαδὴ εὐθηνότερα ἀπὸ τὴν συστημένην ἐπιστολήν·) Στάνλεῦ (ἂν δὲν εἶδες τὸ ψευδώνυμόν σου εἰς τ' Ἀποτελέσματα, σημαίνει ὅτι δὲν ἔλαβα τὴν μετάφρασίν σου·) Σταῦρον Οἰκ. (ἐλήφθησαν·) Αὐτόνομον Ἤπειρον (ἔχει καλῶς, εὐχαριστῶ·) Ἀλβανοκτόνον Ἠπειρώτην (καὶ μὲ πραγματικὰ γεγονότα εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ κάμῃ δρᾶμα καὶ διὰ τῆς φαντασίας του· καὶ νὰ ἀφαιρέσῃ· ἐννοεῖται, ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ σοῦ τὰ ἐξηγήσω ἐκτενέστερα· ἡ δραματουργία εἶνε ὁλόκληρον βιβλίον·) Ἀθιγγανίδα (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) Ἐνετικὸν Λέοντα (ἔχει καλῶς· νὰ ἰδοῦμε, θὰ ἐπαληθεύσουν ὅλαι αἱ προρρήσεις σου; ὄχι, φέτος τ' Ἀποτελέσματα τῶν Λευκῶν Λέξεων θὰ δημοσιευθοῦν ἐνωρίτερα·) Ἕλληνα Πρόσκοπον (ὄχι, ἀντιγραφαὶ δὲν ἐπιτρέπονται, μόνον μεταφράσεις·) Δαφνοστεφὴ Βασιλέα (δὲν πειράζει, ἐς ἄλλοτε·) Κυπριακὸν Ἀστέρα (ἔστειλα· ὁ κ. Φαίδων δὲν ἀναμιγνύεται εἰς τὰ πολιτικά·) Ποιμενίδα τοῦ Ὀλύμπου (ἔστειλα· χαιρετίσματα στὸν μικρότερο καὶ στὴν ἐξαδέλφη·) Ἀλέξανδρον Κ. Ξ. (ἔλαβα, εὐχαριστῶ)· Μιλτιάδην Α. Κ. (ἔστειλα·) Κάστρον Καλαμῶν (αὐτὰ πλέον θὰ τὰ κάμετε μόνοι σας· δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ σᾶς δώσω ὁδηγίας διὰ τῆς Ἀλληλογραφίας.) Κυπριακὴν Εὔκλειαν (φωτογραφία ἐλήφθη; εὐχαριστῶ.) Κεντρὶ τῆς Διαπλάσεως (εὐχαριστῶ τὸν Σύλλογον διὰ τὰ Ἐξεπαθώματα.) Πανελλήνιον Πόθον (διὰ κάθε νέον Σύλλογον γράφω, ὅτι πρέπει νὰ ὑποστηριχθῇ ἀπὸ ὅλους· μὲ τοῦτο δὲν ἐννοῶ νὰδικήσω κανένα παλαιὸν ἢ ὅτι ἔχω παράπονον ἐναντίον τοῦ Θεὸς φυλάξοι!) Ἄγρυπνον Φύλακα (βεβαίως, εἰμπορεῖς νὰ πληρώσῃς ἀπὸ τώρα τὴν συνδρομήν· εἰς τὰς ἄλλας ἐρωτήσεις σου δὲν ἀπήντησα, διότι ὁ Ὁδηγὸς τὰ λέγει ὅλα.) Μόζαρτ (ὡραία ἡ ἐπιστολή σου· ἔστειλα καὶ ὁραδεῖον. Ἡρωϊκὴν Σάμον (καλλίτερα ὄχι.) Βουνὸ τῆς Μανολιάσας (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) Τροπαιοῦχον Ἑλλάδα, Δαφνοστεφῆ Νίκην κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 17ην Μαρτίου, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 148ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Δεκεμβρίου—Μαρτίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 17ης Μαΐου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ.

190. Λεξίγριφος

Ἀντωνυμία μ' ὀμωτικὸν
Ἐπίρρημα ἂν κολλήσῃς,
Εἰς ἐπίπλον οἰκιακὸν
Ἀμέσως θὰ καθήσῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀετιδέως

191. Στοιχειόγριφος

Εἶμαι ποτὸν κοινότατον.
Κεφάλι μοῦ ἀλλάζεις ;
Μιὰν ἱστορία γιὰ παιδιὰ
Εὐθὺς παρουσιάζεις.
Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Θαλασσοποῦλι τοῦ Στόλου

192. Στοιχειοτονόγριφος

Θεὰ εἶμαι τῆς Ὑγείας.
Ἂν ἓν γράμμα μοῦ κολλήσῃς
Καὶ τὸν τόνον μου κινήσῃς,
Ἓν' ἀρχαῖον Ἀργοναύτην
Ἥρωα θὰ σχηματίσῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωϊκῆς Σάμου

193. Ψαροκόκκαλον

* * * *
* * * * *
* * * * * *
* * * * * *
* * * * *
* * * *

Νὰ ντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νὰ ναγιγνώσκωνται κατὰ σειράν: βασιλεὺς τῆς Ρώμης, μέλος τοῦ σώματος, ποταμὸς τῆς Εὐρώπης, ἄνθρωπος μικρόσωμος, μετέωρον, ὁδηγὸς τῶν πλοίων, ἄνθος, διοικητικὴ διαίρεσις.
Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργίου Ἠλ. Πουλοπούλου

194. Τρίγωνον

Στὴν κεφαλὴν τῶν ζώων τὸ πρῶτον καμαρώνει.
Ἂν ἀγαπᾷς τὸ ἄλλο, μὲ ὅλους θὰ μαλώνῃς.
Τὸ τρίτον μου καθένας βλέπει στὸ πρόσωπό σου
Ἐπίρρημα προσθέτεις καὶ νὰ τὸ τρίγωνό σου.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βαλκανικῆς Συμμαχίας

195 — 196. Ἀστεῖα Παρορά̓ματα

1. — Ἡ ψίχα εἶνε ὁ θάνατος.
2. — Ὁ καρπὸς εἶνε ζῶον.

Ἐστάλη ὑπὸ Στεφάνου Ι. Μακρυμίχαλου

197 — 201. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς οἱουδήποτε γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Λάρος, τόκος, ὕμνος, τέρας, Ἑρμῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλευθερωθείσης Ἠπείρου

202. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων

Νὰ εὑρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε διὰ τῶν ἀρχικῶν των νὰ ποτελῆται πτηνόν:

Ἀσπλαχνία, ἀσθενής, ἄσχημος, τολμηρός, παχύς, ἀνορθόγραφος, πλατύς.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀναστασίου Σ. Βαλτατζιόγλου

203. Φωνηεντόλιπον

νν - γμν - π.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ναυτοπούλας

204. Γρῖφος

i
i i ον
1 ὤχ! ὤχ! ὤχ! ον ον
i πλας i ναι ον ὁδοὶ ον Κῶν
ὤχ! ὤχ! ὤχ! ον ον
i i ον
i

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐπαίτου τοῦ Ὡραίου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 1 καὶ 2

1. Χελιδὼν (χέλι, Δών.) — 2. Ὄασις - ὅρασις. — 3. Ἰστός - σῖτος.

3. Δ Ρ Ο Σ Ο Σ
Ρ Η Ν Ο Σ
Ο Ν Ο Σ
Σ Ο Σ
Ο Σ
Σ

5. Τ Α Φ Ο Σ
Π Ρ Α Γ Α
Π Α Ρ Ο Σ
Χ Ν Ο Υ Σ
Α Λ Σ Ο Σ

6. Ἄθως — θὼς = α + (γήϊνος — οἶνος =) γῆ + (Συκιὼν — κύων =) σὺ + (Λάϊος — Ἴος =) λα + (ἴσως — εἶς =) ὡς = ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ. — 7. ΚΕΡΒΕΡΟΣ—ΚΑΣΤΑΝΟΝ (Κόσσυφος, Ἔαρ, ΡωΣσία, ΒρεΤτάνη, ἐπίδΑμνος, ΡουμαΝία, Ὀνήσιμος, ΣκολόπεΝδρα.) — 8. Ὅπως στρώσῃς θὰ πλαγιάσῃς. — 9. Μηδενὶ συμφορὰν ὀνειδίσεις. (μηδὲν - εἰς ἰμφ ὥρα - νονοὶ δὶς - εἰς.)

10. Οὐρανία (οὐρά, νί, α.) — 11. Κύθηρα-Θήρα. — 12. Κῶνος-κώνωψ. — 13. Οὐγγαρία-ἀγγούρια.

14. Π Α Ξ Ο Ι
Α Μ Υ Ν Ω
Ξ Υ Λ Ο Ν
Ο Ν Ο Μ Α
Ι Ω Ν Α Σ

15. Πρῖνοι, (ΠΡΙΝ Ἴδητε...). Ἰτέαι (ἴδητε Ἐλᾶτε...) Ἐλάται (ΕΛΑΤΕ.) 15 ΝΕΑΠΟΛΙΣ (Ἐλαία, Αἴας, πῖλος, ὄνος, λίνον. ἵππος, σέλας.) — 17—21. Διὰ τοῦ Ω: βῶλος, μωρός, χώρα, χωρίς, κάλως. — 22. Γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει. — 23. Ἐκ τῆς μελέτης ἐξαρτᾶται ἡ ἐπιτυχία· (ἕκτης - μὲ λέτι - ς - ἐξ - Ἄρτα - τέτ ἐπὶ Τύχη - α.)

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 9 (οἱ ἑξῆς: ***5, 7, 15, 17, 18, 19, 20, 21, 23***) πρὸς φρ: 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10· διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τόμοι 10 οἱ ἑξῆς: ***1, 4, 8, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24,*** πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 6ος, 10ος, 13ος ἐξηντλήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894-1914

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 3 — Χρυσόδ. φρ. 6. Διὰ τὰς Ἐπαρχ. ἄδετος 3,50, χρυσ. 6.50 Διὰ τὸ Ἐξωτερ. » 4.— » 7.—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν καστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχ. τελῶν: Ἄδετος φρ. *7* — Χρυσόδετος φρ. *10*.

Τόμοι 9: τῶν ἐτῶν 1906, ἕως 1914, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:

Ἄδετος φρ. *8* — Χρυσόδετος φρ. *10*.

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁ π λ ᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ π α χ έ ά στοιχεῖα τὸ διπλάσιον καὶ μὲ κ ε φ α λ α ί α τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χ ω ρ ι σ τ ὸ ς σ τ ί χ ο ς, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἁπλαῖ. — Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.]

— ΙΕ'. - 13 —

Ἐπαλμένη ἡ ἰδέα σου, Σύλλογε «Ἐλευθερία»; Ἐγὼ εἶμαι ἔνθερμος ὑποστηρικτὴς Συλλόγου «Ἕνωσις». — Βουνὸ τῆς Μανωλιάσας.

— ΙΕ'. — 14

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΕΝΩΣΙΣ,,

Εἶναι ἀρχαίρεσιαι παραρτήματος Λεμεσοῦ: Πρόεδρος: Βουνὸ τῆς Μανωλιάσας· Ἀντιπρόεδρος: Ἡρακλῆς Ἀραούζος· Γραμματεύς: Ξάνθος Κατσουνωτός· Ταμίας: Αἰμίλιος Ἀποστολίδης· Σύμβουλοι: Μιχ. Χριστοδουλίδης, Μάριος Σκυριανίδης, Κλεῖτος Φασουλίντης· — Ἀντιπρόσωποι: Σπάρτης: Ἰω. Παπαστάθης· Χίου: Λατρευτὴ Κυανόλευκος· Χαλκίδος: Ναυτάκι τῆς Χαλκίδος.

— [ΙΕ' — 15] —

Γενικὴ ἐπιστράτευσις εἰς ὅλους τοὺς Διαβόλους: Ἀθηναϊκόν, Κεφαλληνίτικον, Θηλυκὸν καὶ ἄλλους. Ἀνταλλάσσω Μ. Μ. μόνον μὲ Διαβόλους. — ***Κερκυραϊκὸς Διάβολος.***

ΟΙ ΛΥΤΑΙ
ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 11—17 Μαρτίου

ΑΘΗΝΩΝ: Σπ. Λ. Μάμος, Ἰωάννα Σ. Κοσμετάτου, Μαρ. Σ. Κοσμετάτος, Γ. Κολυδᾶς, Ἐρ. Πίντος, Θεοδώρα Καραβέλλου, Γ. Χ. Πουλάκος, Ἰωάννα Χ. Πουλάκου, Κ. Π. Μπάρδης, Ν. Μ. Ροῦσσος, Ἀλ. Π. Γιάνναρος, Σοφία Ρίζου, Ἀσπασία Α. Πυλαρινοῦ, Χαλακατέβας, Γιαν. Σ. Χαραμῆς, Ἀθανασία Ι. Ράλλη, Μάσιγκα Π. Ρογκοπούλου, Φρ. Πιστώνης, Φ. Ι. Πανταζῆς, Σκλαβωμένος Ἕλλην, Πόθος τοῦ Κωνσταντίνου, Γ. Α. Δεληγιάννης, Ἀντ. Α. Δεληγιάννης, Θωμᾶς Α. Δοξιάδης. Ἀγησ. Βραχιώτης, Ι. Α. Βραχιώτης.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Τιτανικός.

ΑΡΓΟΥΣ: Ἀν. Δημόπουλος.

ΒΕΛΚΑΣ: Ἡρωΐς τῆς Λήμνου, Λημνιοπούλα.

ΒΟΛΟΥ: Ἐνθουσιώδης Ἕλλην.

ΓΥΘΕΙΟΥ: Χ. Α. Περδικάρης.

ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Ἰωάννης Δ. Μερκάτης.

ΙΘΑΚΗΣ: Νίνα Ἀθγουσστῆ, Ἰω. Π. Ἀναγνωστάτος, Τασὸς Παΐζης.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Κωνστ. Γ. Σταυρίδης, Μωϋσῆς Ν. Κοφφινᾶς, Ἰακ. Χ. Ἀλμαλαῆ, Λέων Ἐμ. Λευΐ.

ΚΑ·Γ·ΡΟΥ: Ἀλεξ. Κ. Ξείπας.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Σοφὸς τοῦ Μέλλοντος, Μέδουσα Μπόρρη, Λουκία Δ. Κακολίρη, Μαρία Κ. Καμβύσσα.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Δαφνοστεφὴς Βασιλεύς.

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ: Ἔνδοξο Μεσολογγιτάκι.

ΠΑΡΓΗΣ: Μέντωρ Ζουλιέττης.

ΠΑΤΡΩΝ: Ἀναστασία Λέγγερη, Μίμης Ἀναστασόπουλος, Σ. Δ. Κουτσοπίδης, Πατρινὸ Ναυτόπουλο, Χρηστίνα Σ. Λύγερινοῦ.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Βασ. Δ. Μάλτας, Διον. Α. Λοβέρδος, Μαρίνα Κ. Βογιώτα, Ἑλένη Ἀρμουράντη, Π. Ν. Φοίφας, Γεώρ. Ἀτάρ.

ΠΟΡΤ—ΣΑ·Ι·Δ: Ἐλπὶς τῶν Δυστυχῶν.

ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ. Ἰωάν. Α. Κοραλῆς.

ΣΥΡΟΥ: Μαρία Ν. Κοτζιᾶ, Ἀντ. Ν. Κοτζιᾶς, Νικ. Ι. Βάτης, Γ. Πολίτης, Κοζάκος.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Νικ. Α. Σακελλαριάδης Παν. Τζαβέλλας, Δημ. Δ. Μεταξᾶς, Β. Γ. Πουλόπουλος.

ΥΔΡΑΣ: Ἀναστασία Μ. Ζουρντοῦ, Π. Ι. Παντελάκης.

ΧΙΟΥ: Ἀγρυπνος Φύλαξ, Γαλιάντρα, Γαλανὴ Χιωτοπούλα, Παντ. Μ. Ροζάκης, Εὐ. Δ. Σεραφείμ.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληροτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τρεῖς: ΣΟΦΙΑ ΡΙΖΟΥ ἐν Ἀθήναις, ΜΕΝΤΩΡ ΖΟΥΛΙΕΤΤΗΣ ἐν Πάργῃ, καὶ ΙΑΚΩΒΟΣ Χ ΑΛΚΑΛΑΗ ἐν Ἰωαννίνοις, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ της Ἀπριλίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρήσιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία . . .	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος. . .	» 4,50	Ἑξάμηνος . .	» 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2.50	Τρίμηνος . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος *Ἐν Ἀθήναις, 28 Μαρτίου 1915* *Ἔτος 37ον.—Ἀριθ. 17*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Εἶδεν ἐπιτέλους τὸ μάταιον τῶν ἀγώνων του καὶ κατακόκκινος, ἀσθμαίνων, μὲ τὰ φορέματα κατοξεσχισμένα, ἤρχισε νὰ κράζῃ πρὸς βοήθειαν, μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ ἐκινοῦσε τὴν προσοχὴν τῶν φρουρῶν, τοὺς ὁποίους ἔβλεπεν ἐκεῖ-πλησίον, ἀκινήτους εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δρόμου.

Ἀλλ' αἱ κραυγαί του κατεπνίγησαν ἀμέσως ἀπὸ τὰ ἄγρια οὐρλιάσματα τῶν ἐφημεριδοπωλῶν. Εἰς μάτην ὁ Ραοὺλ προσεπάθησε τότε νὰνεύρῃ εἰς ἐκεῖνο τὸ πλῆθος τὸν μικρὸν Ἰταλὸν ποῦ ὡμίλοῦσε γαλλικά. Καὶ ὁ Πάολι εἶχε γίνῃ ἄφαντος ὡς διὰ μαγείας.

Ἡ σκηνὴ αὐτὴ θὰ παρετείνετο ἴσως ἀκάμη ἐπὶ πολύ, ἐάν, ἔξαφνα, τὰ ἠλεκτρικὰ φῶτα τῆς στοᾶς, ἀμυδρὰ ὡς τώρα, δὲν ἐζωήρευαν, καταυγάζοντα τὸ πλῆθος τῶν παιδιῶν, τὰ ὁποῖα ἔπαυσαν ἀμέσως τὰ παιγνίδια.

Συγχρόνως ἡ καγγελόθυρα τοῦ βάθους ἠνοίχθη καὶ ἐξῆλθον ἀπὸ ἐκεῖ ὑπάλληλοι μὲ λευκὰς βλούζας, κρατοῦντες δέσμας ἐφημερίδων.

Τὰ παιδιὰ ὥρμησαν τότε μὲ ἀπερίγραπτον θόρυβον καὶ ἀταξίαν. Ἕνας ὑπάλληλος, ἀτάραχος μέσα εἰς ὅλον ἐκεῖνο τὸ κακόν, ἤρχισε νὰ μετρᾷ φύλλα καὶ νὰ μοιράζῃ εἰς ἕκαστον ὅσα ἔπρεπε νὰ πάρῃ. Οἱ μικροὶ ἀνυπομονοῦσαν, συνωθοῦντο, ἐφώναζαν, ἔτειναν τὰ χέρια, ποιὸς νὰ πρωτοαρπάξῃ τὸ μερίδιόν

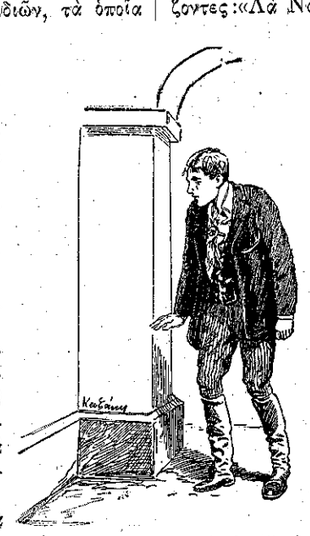

«Ὅλα εἶχαν χαθῆ μὲ τὴς βαλίζες!» (Σελ. 134, στ. α'.)

«Λοιπὸν, μικρὲ Γάλλε;» (Σελ.134, στ. γ'.)

του. Ἀλλ' ὁ ὑπάλληλος, ἀνεβασμένος εἰς μίαν καρέκλαν, ἐκρατοῦσε τὰ φύλλα ὑψηλότερα ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ ἔφθαναν τὰ μικρὰ χέρια, καὶ ἐμοίραζεν ἡσύχως καὶ μεθοδικῶς.

Εἰς διάστημα ἑνὸς τετάρτου τῆς ὥρας ἡ διανομὴ ἐτελείωσε καὶ ἀμέσως οἱ ἐφημεριδοπῶλαι ἔφυγαν τρέχοντες πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις καὶ φωνάζοντες: «Λὰ Νατσιόν!.. Λὰ Νατσιόν..»

Τὰ ἠλεκτρικὰ ἔσβυσαν πάλιν καὶ ὁ Ραοὺλ ἀνέπνευσε.

Εἰς τὴν μεγάλην στοὰν δὲν ἔμενον πλέον παρὰ δέκα, δώδεκα παιδιά, ἐξηπλωμένα παρὰ τὸν τοῖχον καὶ κοιμώμενα ἡσύχως. Αὐτὰ θὰ ἐξυπνοῦσαν εἰς ἄλλην διανομήν, ποῦ θὰ ἐγίνετο ἀργότερα.

Ὁ μικρὸς Γάλλος ἔκρινε τότε, ὅτι ἦλθεν ἡ στιγμὴ νὰ φύγῃ, διότι ἡ διαμονή του μεταξὺ τῶν μουκάκων δὲν τὸν εἶχε καὶ καθαυτὸ γοητεύσῃ... Ἔπειτα, δὲν ἠμποροῦσε νὰ σταθῇ ἀπὸ τὴν πεῖναν καὶ ἀπὸ τὴν κούρασιν, καὶ ἀπεφάσισε νὰ κτυπήσῃ τὴν θύραν τοῦ πρώτου τυχόντος ξενοδοχείου, ὅπου θὰ τῷ ἔδιδαν, ἀντὶ χρημάτων, ἕνα δωμάτιον κ' ἕνα κρεββάτι.

Τίποτε πλέον!

Ἠθέλησε τότε νὰ πάρῃ τὴς βαλίζες του κ' ἐνεθυμήθη, ὅτι τὰς εἶχεν ἀφίσῃ, εἰσερχόμενος, εἰς μίαν ἄκρην τῆς στοᾶς. Ἀλλὰ δὲν τὰς εἶδεν εἰς ἐκείνην τὴν θέσιν καί, μολονότι ἠρεύνησεν ἐπιμελῶς εἰς ὅλην τὴν στοάν, δὲν τὰς ηὗρε πουθενά! Μία φρικτὴ ὑποψία τὸν ἔκαμε νὰ ὠχριάσῃ. Μήπως τὸν ἔκλεψαν;.. Μὲ τρέμουσαν χεῖρα ἔκαμε νὰ ψαύσῃ τὴν ζώνην, ὅπου εἶχε τὰ χρήματά του. Ἀλλοίμονον! Ἡ ζώνη δὲν εὑρίσκετο πλέον εἰς τὴν μέσην του. Εἶχε γίνῃ ἄφαντη ὅπως ἡ βαλίζες!

Ὁ Ραοὺλ ἀντελήφθη τότε τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς του. Τὰ κατηραμένα ἐκεῖνα παιδιά τὸν εἶχαν κλέψῃ, τὸν εἶχαν γδύσῃ τελείως. Καὶ τώρα ἐνεθυμεῖτο πολὺ καλά, ὅτι μ' ἐκεῖνα τὰ σπρωξίματα, τὰ ὁποῖα εἰς τὴν ἀρχὴν ἐξέλαβεν ὡς ἀστεῖα, εἶχεν αἰσθανθῇ πολλὰ χέρια νὰ τὸν πιάνουν καὶ νὰ τὸν τραβοῦν ἀδιακρίτως.

Αὐτὰ τὰ χέρια τῷ ἀπέσπασαν βέβαια τὴν περιουσίαν του.

Τί θὰ ἐγίνετο τώρα μόνος, χωρὶς χρήματα, εἰς τὴν μεγάλην ἄγνωστον πόλιν; Οὔτε ἰδέα πλέον νὰ ζητήσῃ στέ-